

ΕΣΠΕΡΟΣ

Έτος Β΄.

Εκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27.
ἐκαστοῦ μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῆ 113 Δεκεμβρίου 1882

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χρόνον.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

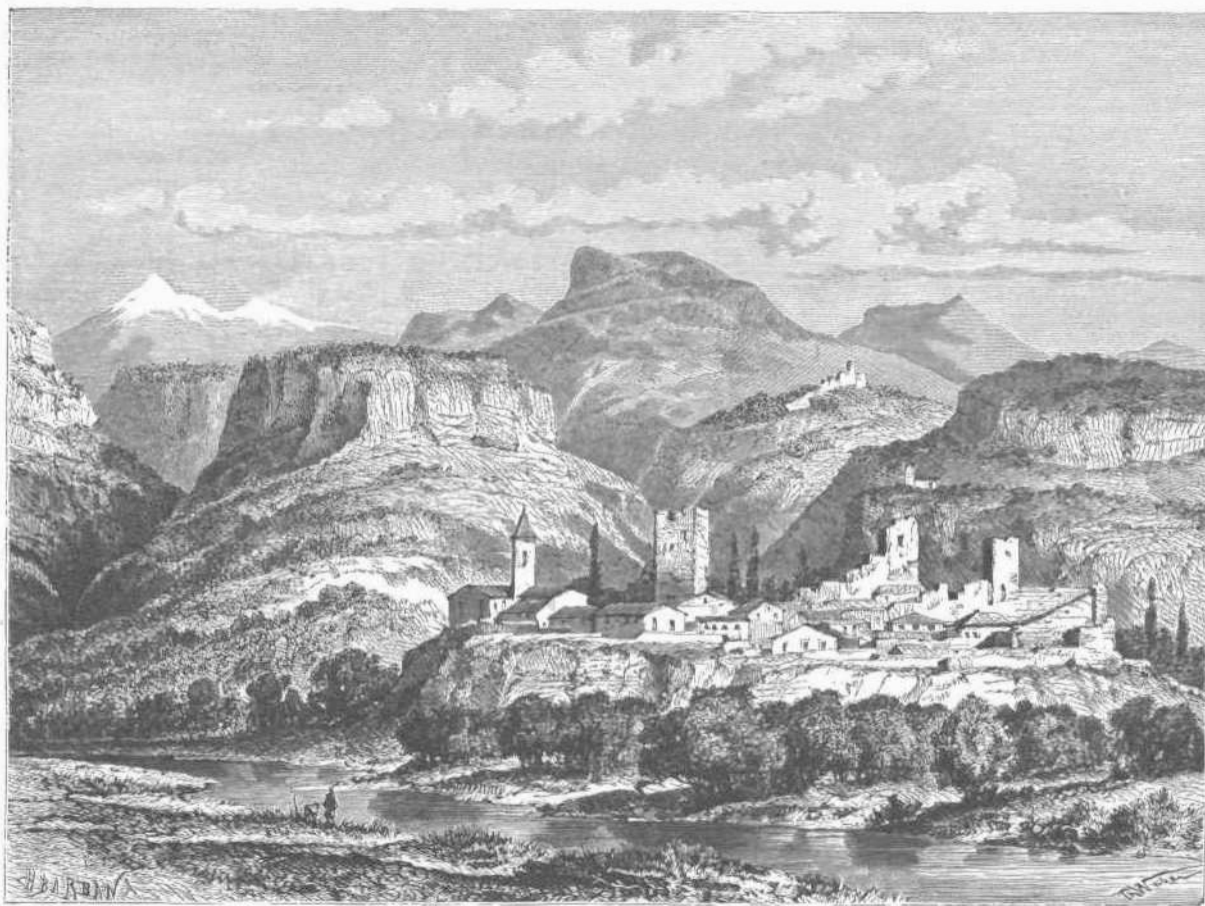
Ἄρ. 39.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἡ Καρδαμύλη. — Ἡ σιδηρὰ πύλη παρὰ τὴν Ὀρσοβάρ. — Ἀρχαιολογικὴ ἀναζήτησις ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν. — Τὰ ἔγκαϊνα τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Πελοποννήσου. — Ποίησις. Πρὸς τὸν φίλον μου ***, ὑπὸ Ἀγ. Παράσγου. — Ὁδηγὸς τῆς Παλαιστίνης (συνέχεια). — Ἡ θαυμασιὰ κόρη (ἐπιγίγνα). — Ἡ βασίλισσα Βικτωρία δεχομένη εἰς ἀκρόασιν τὸν λόγον Wolsley. — Ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος (Διήγημα ιστορικόν). — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰτήματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ Καρδαμύλη ἐν Πελοποννήσῳ. — Ὁ πρωθυπουργὸς Γλάδστον. — Ἡ σιδηρὰ πύλη παρὰ τὴν Ὀρσοβάρ. — Τὸ νέον ἄγαλμα τῆς Ἀκροπόλεως. — Ἡ θέσις, ἐν ἣ ἐρέθη τὸ νέον ἄγαλμα. — Τὰ ἔγκαϊνα τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Πελοποννήσου. — Ἡ βασίλισσα Βικτωρία ἐποδεχομένη ἐν Βαλμόραλ τὸν στρατηγὸν Wolsley.

Ἡ ΚΑΡΔΑΜΥΛΗ.

Η ΚΑΡΔΑΜΥΛΗ.

(Μετὰ εἰκόνα, ὄρα σελ. 225.)

Ἐξακολουθῶν τις πρὸς νότον τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν ἀπὸ Καλαμῶν πρὸς τὸν Μαλέαν, εὐάνει μετὰ τρεῖς περίπου ὄρας εἰς τὴν Καρδαμύλην, μικρὸν χωρίον τῆς Μάνης, τὸ ὅποιον παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι μικρὸν καὶ πτωχόν, μόλις κατοικουμένον ὑπὸ τριῶν χιλιῶν ψυχῶν· ἀλλ' ἡ θέσις αὐτοῦ εἶναι ἐκ τῶν γραφικωτέρων. Λόφου θραχῶδεις περιστέφουσι τὴν εἰκόνα, ὅπισθεν τῶν ὁπίων μεγαλοπρεπῆς ὕψους ὁ Ταύγετος· ἔμπροσθεν δὲ παρουσιάζονται αἱ μικραὶ οἰκίαι τοῦ χωρίου ἐν μέσῳ καταφύτων κήπων καὶ ἀειθαλῶν κυπαρίσων. Ὅ,τι δὲ ἐπαυξάνει τὴν ὀρατικὴν τῆς σκηνῆς εἶναι καὶ οἱ τετραγώνιοι πύργου, κείμενοι ἐν μέσῳ τοῦ χωρίου καὶ ἀνακαλύοντες εἰς τὴν μνήμην χρόνους παρελθόντας, καθ' οὓς ἡ Καρδαμύλη μετέβη τῶν ἐμφυλίων τῶν Μανιατῶν πολέμου, παρέχοντας δὲ εἰς τὸ χωρίον θῆαν μεσαιωνικῆς τινας πόλεως τῆς Ἰταλίας.

Ἐπὶ θραχῶδους ὀψώματος, ὑπερκειμένου τῆς θαλάσσης φαίνονται εἰσὶ τὰ εἰρήνια τοῦ ὄχρου πύργου τοῦ ἀτρομήτου ὀπλαρχηγοῦ Μουρτζίνου, ὅστις κατέβη ἐνταῦθα κατὰ τὸ 1820 καὶ συνεδέτο διὰ στενῆς καὶ εὐκρινούς φιλίας πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Μάνης, τὸν διαπρεπῆ Πατρόμπεην καὶ πρὸς τὸν ἐνδοξον στρατάρχην Θεόδωρον Κοκοροτράνην. Ἐν τῇ πύργῳ τοῦτῃ ἐξῆ ὁ Μουρτζίνος πρὸ τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως ὡς ὁ ἰσχυρὸς ἐκείνου κόμητης τῶν φεουδαλικῶν χρόνων, μὲ τοὺς ὀπλίτας του, μὲ τοὺς ὑπέρτατας του, ἐν μέσῳ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ τοῦ.

Ἀπὸ τοῦ ὀψώματος τοῦτου ἡ θῆα, μάλιστα περὶ τὴν ὁδὸν τοῦ ἡλίου, ἔχει τί εἰς ἄκρον μαγευτικόν. Κάτωθεν ἀπλοῦται ὁ ὄρατος κόλπος τῆς Κορώνης, στίλιον ἐν τῇ διαυγαί ἀτμοσφαίρᾳ, ὅπισθεν δὲ ὕψους μεγαλοπρεπῆς ὁ Ταύγετος μὲ τοὺς λαμπεροὺς αὐτοῦ χρωματισμοὺς καὶ μὲ τὰς χιονοσκεπτεῖς κορυφὰς του, αἵτινες φωτιζόμεναι ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου φαίνονται ὡς ἀπαστρέπτοντες πολυτίμοι λίθοι ἐν τῇ σαφειρώδει αἰθέρι. Ἐν γένει δ' εἰπεῖν ἡ Μάνη ἔχει τασάτας καλλονάς, οἷας οὐδὲ φαντάζεται ὁ ἄνθρωπος. Ἀυτηρὸν εἶναι μόνον ὅτι ἐνεκα τῶν ἀτελῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας παρ' ἡμῖν τὰ μέρη ἐκεῖνα δὲν εἶναι εὐκόλως προσιτά. Ἄσπον ὅλην ἡδύνατα νὰ συλλέξῃ ἐκεῖ ἡ γραφικὴ τοῦ καλλιτέχου, καὶ πᾶσαν τέρψιν ὁ εἰς τὰς ἀθανάτους τῆς φύσεως καλλονὰς ἀρεσκόμενος περιηγητής!

Η ΣΙΑΔΡΑ ΠΥΛΗ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΡΣΟΒΑΝ.

(Μετὰ εἰκόνα, ὄρα σελ. 229.)

Μεταξὺ Οὐγγαρίας, Σερβίας καὶ Βλαχίας εὐρίσκειται ἡ σιδηρὰ λεγόμενη Πύλη, τὸ πολύστροφον καὶ μυστηριώδες στενόν, τὸ ὅποιον ἐπὶ τέσσαρα ὄλα μίλια ἐκτείνεται ἐν τῇ Δουναβίᾳ διὰ μέσου ἀποτόμων βράχων καὶ πετρῶν, ὕψομένων μέχρι τριεπιχίλιον ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῶν ὕδατων. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὴν στενὴν ταύτην διόδον ἐξουσίαζον οἱ Ῥωμαῖοι, κατόπι οἱ Τοῦρκοι, οἱ Οὐγγροὶ καὶ σήμερον οἱ Ῥουμῶνοι. Οἱ ἀπότομοι ἐκεῖνοι βράχοι, οἱ ὑψόμενοι δέκην γιγαντιαίων τῆς φύσεως στηλῶν, συνίστανται ἐκ γρανίτου, οὗ ὁ χρωματισμὸς ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ μεταβαίνειν εἰς τὸ καστανόχρουν καταλήγει εἰς τὸ μέλαν. Ἐν ταῖς χαράδραις φύονται κίτρινα ἀνήθη καὶ ποῦ καὶ ποῦ δένδρον τῆ ἡβάμου, διακόπτων τὴν ἀγρίαν τοῦ βράχου

μονοτονίαν. Διὰ τῆς στενῆς ταύτης ὁδοῦ ῥέει μετὰ θρονιότητος κρατοῦ ὁ Δουναβίς, ὅσοι ὄριζοι μόνος ὅτι τόσον στενὴ τῇ παραχωρεῖται διόδος. Ὁ κρότος τοῦ ποταμοῦ εἶναι τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε καὶ εἰς τὴν Ὀρσοβαν καθαρῶς ἀκούεται. Σιωπηλὸς καὶ ὑπὸ μυστηριώδους καταχθόνου φόβου ὁ ναυτὴς διαπλέει τὸ στενὸν τοῦτο, οὐδένος ὁ ἀφρίων καταρρακτικῆς πολλαίας ὑπὸ τῶν πέντον βορρᾶ ἀθύμονος καθίσταται ἐπικίνδυνος. Ὁ Δουναβίς, ὁ ἥσυχος, ὁ κυανός, ὁ εἰρηνικός ποταμὸς μεταμορφοῦται κατὰ τὴν σιδηρὰν Πύλην εἰς λυσσοῦν καὶ ὄριζομένην Μαινάδα.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΕΝ Τῇ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

(Μετὰ δύο εἰκόνας, ὄρα σελ. 232.)

Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, ὁ περιβλεπτός καὶ κλεινὸς ἐκείνος λόφος, ἐφ' οὗ ἦσαν συγκεντρωμένα τόσα ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας ἀρχιτεκτονικῆς καὶ γλυπτικῆς, καὶ πρὸς τὸν ὅποιον μετὰ θαυμασμὸν στρέφονται τὰ διέμματα περιηγητῶν καὶ ποιητῶν, ἀρχαιολόγων καὶ ιστορικῶν, εἶναι ἀληθῆς ἀποθήκη κειμηλίων. Τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ἔδαφος τόσα ἀκόμη καλύπτει ἀριστουργήματα, ὥστε μόλις γίνονται ἐπ' αὐτοῦ μικρὰ ἀνασκαφῆ καὶ ἀμέσως ἀγεται εἰς φῶς ἀριστουργήματι. Πρὸ ἐτῶν ἡ ἀνακάλυψις τῆς ὄντως θαυμασίας Ἀπτεροῦ Νίκης ἐκίνησε τὴν ἐκπληξὴν τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Ἡδὲ δὲ ἀγγέλλεται ἐξ Ἀθηνῶν ἡ ἀνακάλυψις ἔργου, περὶ τοῦ ὁποίου μέλλομαι ν' ἀποφραθῶμαι οἱ ἀρχαιολόγοι.

Κατὰ τὴν γνώμην τινῶν τὸ ἀνακαλυφθὲν ἄγαλμα εἶναι ἄγαλμα Ἀθηνᾶς, εὐρέθη δὲ πρὸς δυσμὰς τοῦ Παρθενῶνος ἀκριβῶς ἐν τῇ θέσει, ἐν ἣ ἐν τῇ εἰκὼν ἡμῶν παρίστανται ἐργαζόμενοι οἱ τρεῖς ἐργάται. Ἡ τέχνη τοῦ ἀγάλματος εἶναι ἑλῶς ἀρχαίη καὶ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἔργον τῶν πρὸ τοῦ Περικλέους χρόνων. Τὸ ἔλῶν ὕψος τοῦ ἀγαλματίου εἶναι 85 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἐν τῇ ἀριστέρᾳ χεὶρὶ διακρίνονται ἴχνη πτηνοῦ, οὗ ὅμοιος ὁ λαίμυς καὶ ἡ κεφαλὴ ἐλλίπουσιν· ὡσαύτως λείπει καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ὁ δεξιὸς θραχίον. Ἐξαρῆσαι ἠρηγμάτων τινῶν ἐπὶ τῶν θραχίωνων καὶ τοῦ ἀριστέρου ποδὸς ἡ διατήρησις τοῦ ἀγάλματος εἶναι ἀρίστη. Εἰς πολλὰ αὐτοῦ μέρη σώζονται ἴχνη χρωματισμοῦ, καὶ πρὸ πάντων τὰ πόδιλα διατηρήσαν ὀρειάτατον καὶ ζωρητάτον ἐρυθρὸν χρώμα. Ἐπὶ τῆς ἑσώσεως, ἐφ' ἣς ἴστατο τὸ ἄγαλμα, σώζονται ἴχνη τῆς διὰ μολύβδου κολλήσεως.

Ἐπὶ τῆς δευτέρας ἡμῶν εἰκόνας φαίνονται αἱ πρόοδοι τῶν ἀνασκαφῶν, αἵτινες ἐλπὶς ὑπάρχει ὅτι θὰ φέρωσιν εἰς φῶς καὶ ἄλλα ἔργα τῆς ἀρχαιότητος. Ἐν τῇ αὐτῇ θέσει εὐρέθησαν καὶ ἄλλα δύο τεμάχια ἀρχαίης τέχνης, ὧν τὸ ἕτερον παριστᾷ τὸ ἄνω μέρος θραχίονος. Αἱ πτυχαὶ τοῦ χιτῶνος, αἱ πίπτουσαι ἀπὸ τοῦ θραχίονος καὶ εὐάνουσαι μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, εἶναι θαυμασίας ἐργασίας, ὁ δὲ χιτῶν περιστέφεται διὰ περιζώματος χρωματός κυανοῦ. Ἐπὶ τοῦ θραχίονος διατηρεῖται φέλλιον κερωσωμένον. Τοιαῦτα τὰ μέρη τοῦδε ἐξαγόμενα τῶν νέων ἀνασκαφῶν, αἵτινες ἐξακολουθοῦσιν ἐκτελοῦμαι. Ἡμεῖς μακρόθεν δὲν εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ δώσωμεν πιστὴν τῶν εὐρημάτων περιγραφήν· τοῦτο ἀπέκειται τοῖς ἐν Ἀθῆναις ἀρχαιολόγοις· χαίρομεν ὅμως δυνήσοντας νὰ προσφέρωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὰς ἀρχαίας τῶν τελευταίων ἀνακαλύψεων, πεποιθῆσας ὅτι τοῦτο θέλει εὐχαριστήσαι τὴν δικαίαν αὐτῶν περιέργειαν.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ.

(Μετὰ εἰκόνα, ὄρα σελ. 233.)

Συμβῶν μεγάλην ἔχον τὴν σπουδαιότητα καὶ σημασίαν ἔλαβε χῶρον πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν Ἑλλάδι. Τῇ 8/20 Νοεμβρίου ἐτελέσθησαν ἐν Πειραιεὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου, ὅστις μέλλει νὰ συνδέῃ τὰς Ἀθῆνας διὰ τῆς Ἐλευσίνας καὶ τῶν Μεγάρων μετὰ τὴν Κόρινθον, μετὰ τὰς Πάτρας, μετὰ τὸ Ἄργος καὶ μετὰ ἄλλας τῆς Πελοποννήσου πόλεις. Ἡ ἐορτὴ ἐτελέσθη ἀπλοῦστα καὶ ἐν τάξει δι' ἄγιασμα, εἰς δὲ παρέστησαν οἱ βασιλεῖς καὶ τὰ πρωτεύοντα ἐν Ἑλλάδι πρόσωπα· ἐτελέσθη δὲ διὰ συμποσίου, προσεφερθέντος παρὰ τοῦ διοικητοῦ τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς, ἧτις, ὡς γνωστόν, ἀνέλαβε τὴν κατασκευὴν τῆς σημαντικῆς ταύτης σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Ὁ ἄγιασμός ἐτελέσθη ἐν ἱερῇ ἐπὶ τοῦτῃ ἀναγερθέντι, τὸ ὅποιον παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν, ἣν ὀφείλομεν εἰς τὴν γραφίδα καλοῦ φίλου καὶ ἀρίστου τεχνίτου. Τὸ ἱερὸν τοῦτο κεκοσμημένον διὰ μύρτων καὶ τριπῶν καὶ σημαίων ἔκειτο ἐν τῇ θέσει ἀκριβῶς, ἐν ἣ θέλει οἰκοδομηθῆ ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμός, ὅστις ἐκ τοῦ σχεδίου κρίνουν τις ἔσται μεγαλοπρεπής. Ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐφέρει σπολὴν στρατηγῶν, κατέβησε κατὰ τὰ εἰσώματα τῶν θεμέλιων λίθων, ὅστις φέρει τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν·

“Ἐπ' ἐνάτην καὶ δεκάτην ἔτει τῆς Γεωργίου τοῦ πρώτου βασιλείας, ἀπὸ δὲ Χριστοῦ γενήσεως δύο καὶ ἡδύκοστῆ καὶ ἑκατοστῆ καὶ χιλιοστῆ, μηνὸς Νοεμβρίου ἡμέρᾳ, ὁ θεμελιὸς ἐπ' ἐπιθὴ λίθος ἐν τῇ ἀφαιρήσει τῆς ἐκ Πειραιῶς εἰς Κόρινθον καὶ αὐτὴ ἐκ Κόρινθου, τοῦτο μὲν εἰς Πάτρας τε καὶ Πάργον, τοῦτο δ' εἰς Ἄργος τε καὶ Ναυπλίον αὐτοσχερῶτος ὁδοῦ, ἣς τὴν ἀπαρασίαν ἐπὶ τῇ δὲ ἐπὶ ἑνὸς δέοντων ἐκατοστῶν καρπῶν τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἀνεδέξατο, ἔθηκε δὲ τὸν θεμέλιον ὁ βασιλεὺς Γεώργιος σὺν Ὀλίγῃ τῇ βασιλίᾳ καὶ τοῖς ἐν θέσει, τοῖς ἐγκαίνιαις παραγενομένοις· ὁδὸς τοῖν ἀϊώσις τε καὶ καλὴς τῆς ἔργῳ σφραγίσθη θησαυρὸν μὲν καὶ τέλος· ἐκ Θεοῦ γένοιτο, τῆς δ' ἀγαθῆς ἐπιπέσοι.”

Μετ' οὗ ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς εἶπεν ὀλίγας λέξεις προσφωνήσας τῇ βασιλείᾳ. Εἰς τὴν προσφωνήσιν ταύτην ἀπήγγησε ὁ βασιλεὺς ἐν μεγάλῃ, ὡς ἐφαίνετο, χαρᾷ. “Ἐγὼ μεγάλῃ εὐχαριστήσων διὰ τὴν τέλειον τοῦ ἔργου τοῦτου καὶ εὐχομαι νὰ παρουσιάζωνται συγγ' τοιαῦτα περιστασία, ὅπως παρίσταται εἰς τοιαῦτα τελετὰς ἀποδεικνυούσας τὴν πρόοδον τοῦ τόπου. Ἐλπίζω δὲ ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ ἔργου γενήσεται ὅσον τὸ δυνατόν τάχιστα εὐχομαι τὰ βέλιστα.” Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐν συγκινήσει καὶ ἀγαλλίσει εἶπε τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, ἰδίῳ, ὡς εἶπομεν ἄνωτέρω, ἡ σημασία τοῦ ἔργου τοῦτου εἶναι ὑψηλοφρονῆς. Τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἀκόμη ἀτελεῖ, ἀτελέστατα. Διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς συγκοινωνίας θέλει ἀναπτυχθῆ ὁ τόπος, οὗ ἡ πρόοδος θὰ φαίνοι ἔθιμα γιγαντιαία. Περὶ τοῦ ζητήματος τοῦτου πολλὰ καὶ ἐρρήθησαν καὶ ἐγράφησαν οὐ μόνον παρ' Ἑλλήνων, πονοῦντων τὴν πατρίδα των, ἀλλὰ καὶ παρὰ ξένων, οἵτινες θαυμάζοντας τὴν εὐφροσύνην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ δικαίως ἠπόρουν ἐλπίζοντας τὴν χῶρον διατελοῦσαν εἰσεῖσι ἐν τοιαύτῃ ὄλως ἀρχαίᾳ καταστάσει ὡς πρὸς τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας. Ἄλλ' οἱ κυβερνήται ἡμῶν δυστυχῶς ὑπὸ ἄλλων ἀπεσπῶντων φροντίδων καὶ τὴν εὐκόλιαν τῆς συγκοινωνίας ἐθεώρουν, ὡς φαίνεται, ματαίαν ἐπιδίωξιν καὶ πολυτέλειαν. Ἐπὶ τῆς ταχυδρόμου ἐν τῇ χειμάρρῳ δι' ἐλεψίνων γεφυράς· Ὁ ταχυδρόμος εὗρισκεν εὐκόλως διὰδοχον. Ἡναγκάζετο τις νὰ κάμῃ τὴν διαθήκην του μεταβαίνων ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν· Ἀδιόφορον ἄς φροντίσῃ ἕκαστος νὰ μετα-

βαίνει ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ὅπως καλλίτερον νομίζει. Ἀπρητόντο ἐβδομάδες ἔλαι διὰ νὰ μεταβῇ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Λαμίαν· Οἱ στρατιῶται διὰ τῆς ὀδοπορίας γυμνάζονται. Τοιαῦτα ἦσαν αἱ στερεότυποι ἀπαντήσεις. Ἦλθεν ὅμως ἡ ὄρα ὅτε πάντες ἐνόησαν, ὅτι ἄνευ τῆς ἀναπτύξεως τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας οὔτε πρόοδος εἶναι δυνατὴ οὔτε εὐμερία τοῦ τόπου· διὰ τοῦτο πρὸ πάντων θεωροῦμεν τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαίνιων τοῦ σιδηροδρόμου ἡμέραν ἐθνικῆς ἐορτῆς, ἡμέραν ἐπίσημον διὰ τὸ μέλλον τῆς χῶρας ἡμῶν. Διὰ τῶν ὁδῶν, διὰ τῶν γεφυρῶν, διὰ τῶν σιδηροδρόμων, διὰ τῶν ἀεροπλοίων ἡ πατρίς ἡμῶν ἡ ὄρα καὶ προσφιλιῆς θὰ ψάσῃ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἐν ἣ πάντες ποθοῦμεν νὰ τὴν ἴδωμεν.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Σ. τ. Δ. Ὁ φίλος ποιητὴς κ. Ἀχιλλεὺς Παράσχος, διατελὼν ταῦν πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος ἐν Ταϊνάνῳ, ἀπέστειλεν ἡμῖν τὸ κάτωθι ἀνεκδοτὸν ποίημα τοῦ, ὃ ἄρμενοι δημοσεύσαμεν. Καὶ ἐν τῇ νύφ τοῦτῃ προῖναι τῆς Μούσης τοῦ διαφανέτατος ὁ πόθος τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὴν ἀνθοστροφὴν καὶ εὐφροσύνην πατρίδα.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ ΜΟΥ ***

Α'. — “Μεῖνε, μὸς λές, μεῖνε νὰ ἰδῆς χαιμῶνα τὴ Ῥωσία, Καινούργια πλάσι νὰ χαρῆς καὶ μαῦρα μεγαλαία· Μεῖνε, μεγάλας ζωγραφείας ἀπὸ αὐτὴν νὰ πάρῃς· Νὰ ταξειδεύῃς θάλασσα παρὶς καὶ καθαρὰς,*) Καὶ σπῆται μὲ τὸ πῆλαρον νὰ κτίξῃς ἀπὸ χιόνι... Μεῖνε, κρεβάτι σὸ γιὰ τὸ χεῖρ σου νὰ στρώσῃς· Νὰ κόβῃς κρύσταλλα ἀνθούς, νὰ βλέπῃς πάγου ὄραση· Καὶ μέσα σ' ἄσπρο σάβανο ἀτέλειστο τὴν πλάσι! Ἐγὼ εἰς μεγάλη εὐμορφίᾳ χαιμῶνα ἡ Ῥωσία· Μεῖνε νὰ ἰδῆς ὅτι καμμιὰ δὲν ἦρε φαντασία.” — “Ἐ, δὲν θὰ μείνω· εὐμορφίᾳ δὲν θέλω παγωμένη· Θέλω τὴν φύσιν ζωντανὴ καὶ ὄχι νεκρωμένη· Θέλω μὲ γάμου φόρεμα νὰ βλέπω τὴν παρθένα· Κι' ὄχι μὲ κρύα σάβανο, μὲ κάλλη πεθαμμένα· Θέλω τὰ δάση πράσινα, γαλάζια τὸν αἰθέρα, Γαλάζια καὶ τὰ κύματα νὰ τρέχουν νύχτα μέρα, Νάχουν φωνὴ, νὰ χύνονται στὴν ἀμμουδιὰ μὲ χάρη· Καὶ νὰ φιλοῦν ἐρωτικά στὴν ὄχλην τὸ θυμῶν. Δὲν θέλω τὰ τριαντάφυλλα νὰ ἦναι κρυσταλλένια· Τὰ θέλω ὅπως τοῦ Θεοῦ τὰ ἔκανε τὸ χεῖρ. Τὰ θέλω κατακόκκινα μὲ φύλλα σμαραγδένια· Ἐ, καθὼς ἐλέπω, ἔξχασις τῆς Μάννας τὸ λημέρι! Τὰ μάτια σου σκοτινιάσας, ἐτώφλωσας τὸ νοῦ σου, Καὶ ἐλέπεις, ὄχι μὲ ματιὰ ἀνθρώπου, ἀλλὰ Ῥούσου... Ναί· λήθη σ' ἐποίησαν σὸ Σκυθικὸ σκοτάδι, Γι' αὐτὸ ἄληθινῶς τὸ φῶς σ' ἐφφραίνεσαι σὸν Ἄδῃ.”

Αχ· συλλογίσου μὴν αὐτῇ μὴ ὄρα, μὴν ἡμέρα, Τ' Ἀπρίλην ἕνα λουλούδι, ἕνα μονάχῳ ἀστέρη, Θυμῆσου τὸ χειρότερον ποῦ ἔχομε καὶ πέρα, Καὶ μόνῃ ἡ ἐνθύμησις τὸ φῶς θὲ νὰ σοῦ φέρῃ!

Β'. Μεῖνε, μὸς λέγεις· πῶς τὸ λές ἄληθινῶς σ' ἐμένα; Ἐγὼ νὰ μείνω; Οὐρανὸ! ἔδω, σ' αὐτὸ τὸ χῶμα; *) Γνωστὸν ὅτι τὸν χαιμῶνα πηγυρομένης τῆς θαλάσσης ἀνεγείρου ἐπ' αὐτῆς οἰκίστους καὶ τὴν διατρέχον παρὶς καὶ ἐριπποι.

Κανεὶς δὲν ἐθλασφῆγησε ἀκόμη σ' ἄν κ' ἐσένα, Λόγο τραλλότερον ποτὲ δὲν εἶπε ἄλλο στόμα! Τόσο λοιπὸν κατήνησα, καὶ τόσο ἔχω πέσει, Ὅστε κ' αὐτὴ ἡ χαιμῶνιά τοῦ Σκύθη νὰ μ' ἀρῆσῃ; Μ' ἔβρουσε, φίλε, μ' ἔβρουσε χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς· Γιὰ νὰ νομίζῃς πῶς ἔμπορὸν νὰ μείνω μὲ ὄβρις... ὦ! πιστέψῃ με· ἂν πολὺ, πολὺ δὲν σ' ἀγαποῦσα, Γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὸν μικρὸν σχεδὸν θὰ σ' ἐμισοῦσα!

Γ'. Αχ· κ' ἂν δὲν ἦτον ἡ Ἑλλάς τοῦ κόσμου περιβόλι, Καὶ ἦτον Ἄδῃ, μὴ γωνιά τῆς κάτω γῆς, Σκυθία, Κ' ἔπερτε τὴν φλόγαις παντοῦ, καὶ τὴν ἀφῆναν ὄλοι, Ἐγὼ δὲν θὰ τὴν ἄφηναι τὴν Μάννα τὴν ἁγία! Τὸν πνευρῶν τῆς σ' ἄν ὄρασι θ' ἀνέπνευ ἀγίαρα, Ἀνθῶνας θὰ μὸς φαίνονταν οἱ σκοτεινοὶ τῆς λάκκοι, Τριαντάφυλλα αἱ φλόγαις τῆς, ἡ πίσσα τῆς ἡμέρα, Καὶ σὺν ἀθάνατο νερὸ τ' ἀθάνατο φαρμάκι, Γιατὶ ποτὲ δὲν θρίσκειται ὁ Ἄδῃς στὴν πατρίδα· Ὅπου δὲν εἶναι ἡ Ἑλλάς, ἐκεῖ, ἐκεῖ τὸν εἶδα!

Δ'. Συγχωρήσῃ με, φίλε μου· ὁ ἐνθουσιασμός μου, Ὅλα καὶ ἔλους ἀδικεῖ, καὶ τὴν καρδιά σ' ἀκόμη! Τί θέλεις; εἶνε ἡ πατρίς καὶ μάννα καὶ θεὸς μου! Δὲν νοῦν τ' οὐρανοῦ ἐγὼ τ' ἀκτινοβόλο ὄμμα Ἄν ἴσως τὴν Ἑλλάδα μου ἀστέρη του δὲν ἐβάλλει· Δὲν θέλω τὸν Παράδεισον μὲ τ' ἀγία του κάλλη, Ἄν σ' ἄχραντα λουλούδια του, σὸν ὄρασερὸ του χῶμα, Δὲν λουλοῦδῆς, δὲν ἀνθεῖ καὶ ἡ Ἑλλάς ἀκόμη! Πρέπει ἐκείνη ν' ἀναίθῃ ἡ νύχλη κάτω ἐκείνοισ· Νὰ σμίξῃ μὲ τὸ ῥόδο τῆς τοῦ Παραδείσου ὁ κρίνος Καὶ νὰ ταυρίσῃ ἡ ἀκτίνα του μὲ μίαν τῆς ἀκτίνας· Γιὰ νὰ γενῃ Παράδεισος τοῦ χρεαζέται Ἀθῆνα!

Ε'. Ἀθῆνα! ἔρεσις τί θὰ εἰπῇ Ἀθῆνα; πνοὴ μύρου, Γλυκοχαράγματα οὐρανοῦ, ἐξῆ ζωὴ ὄνειρου, Ἀγγελικὴ ἐνθύμησις, τοῦ Γαβριὴλ λουλοῦδι, Τῆς γῆς ἁγία Τράπεζα, τῶν τραγουδιῶν τραγοῦδι. Εἶνε τὸ πρῶτον φίλημα καὶ τῆς καρδιάς τὸ δεῖπνον· Γλυκεῖα τῆς μάννας ἀγρυπνιά σου ὄρασερὸ τῆς τὸν ὕπνον. Εἶνε ἡ ὄρα, ἡ τιμὴ, ἡ συμφορά, ὁ χρόνος, Τὸ χαμογέλιο τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας ὁ πόνος! Ὅ Ἀθῆνα! λές καὶ τραγουδεῖς τῆν πατεῖς, πνευρῶνας· Κοιμᾶσαι κ' εἶσαι ἐξυπνος, ἐξυπνος, τὸ νοῦ μουρῶνας· Ἐγγίξεις τὰ λιθάρια τῆς καὶ Παρθενῶνας κάνεις, Τὴν ἐλέπεις, γίνεσ' Ἀπελλῆς, καὶ ζῆς· καὶ σὺν πεθᾶνς... Λένε, πῶς ὄσοι χάσονται τὸ φῶς, σὸν ὄνειρα τους Δὲν ἐλέπουν τίποτε, κ' ἐκεῖ ἐπαλῶνετ' ἡ νουκτιά τους. Τὸ χεῖρ φίλου σφίγγουσε, φίλου φωνὴ ἀκούσε, Ὅμως δὲν ἐλέπουν τὴ μορφή ἐκείνου ποῦ μιλῶνε...

Ἐτσι κ' ἐσὺ, μὲσ' τὴ νουκτιά, τὴ μαῦρη, τὴ μεγάλη, Ἀησμόντες τῆς γαλανῆς πατρίδος σου τὰ κάλλη, Κ' ἐξέχασες τὸ γάλα τῆς ποῦ ἔπινες παιδάκι, Σὲ ψέφτικο φιλὸ μητρυιάς, στῆς λήθης τὸ φαρμάκι!

Κ' ἀρνῆθης — ὄχι τὸ σταυρὸ — τὸ μῦρο σου ἀρνῆθης· Ἐ γὰγαπημέ' ἀδελφία σου, τὴ γῆ ποῦ ἐγεννήθης, Τὴ μάννα καὶ τὸν οὐρανὸ, ἐμὰς καὶ τὴν ἡμέρα, Ὅλους καὶ ἔλαι, καὶ αὐτὸν τὸν τάφο τοῦ πατέρα... Παρὰ πολὺ ἐξώμωσας, παρὰ πολὺ βουσοῖσας, Καὶ τὴν μητρυιά σου ἐπαινείεις, τὸ χάρο θυμιατίζεις... Ἐλα μὰς μου· ἄφρασε τὰ νυχτωμένα μέρη, Καὶ πᾶμε μὲσ' τὴ χαιμῶνιά νὰ βροῦμε καλοκαίρι.

Πᾶμε στὴ γῆ ποῦ ἀνοίξῃς κάθε καιρὸ μωρίζεις, Ὅπου γελᾷ ὁ οὐρανὸς κ' ὄπου τὸ μνημὸ ἐλπίζει! Θὰ διώξῃ τὴν ὀμίχλην σου τ' ἀθάνατο ἀγέρι, Ἀκτίνα εἰς τὸ λογισμὸ τὸ φῶς μας θὰ σοῦ φέρῃ, Θὰ βάλλῃς κύμα στὴν καρδιά, βορρὰ μὲσ' τὴ φουχὶ σου Καὶ σὺν ἐλεοῦδο μαλαχὴ θὰ γείνη ἡ ἀφῆ σου... Τόσο καιρὸ τὴν εὐμορφίᾳ τῆς γῆς μας δὲν ἐχάρη; Πᾶμε ἀγάπης ζωγραφείας ἀπὸ τὸ φῶς νὰ πάρῃς, Νὰ ταξειδεύῃς μὲ πανὶ σὲ κύμ' ἀργυρωμένο, Καλύθουσι μέσα σὲ κίτριαις ἀπὸ μωρτιά νὰ κτίξῃς, Νὰ στρώνῃς τὸ κρεβάτι σου σὲ γιαιμαὶ πασμένο, Κι' ὅταν πονῆς νὰ μὴ πονῆς, νὰ κλαῖς καὶ νὰ ἐλπίζῃς... Πᾶμε στὴ γῆ ποῦ τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια γεφυρώνει, Ποῦ τὸν χαιμῶνα τραγουδεῖ βορροεῖς μὰς κ' ἀγρόνι, Νὰ βροῦμε τὸ τριαντάφυλλο τ' Ἀπρίλην τὸν Γενάρη, Καὶ χῶνι στῆς ἀμυδαλιὰς μονάχα τὸ κλωνάρι... Πᾶμε νὰ ἰδῆς Ἰψηλά βουνα καὶ μωρισμένα ὄραση, Κι' εἰς λάμψη μὲσ' ἀτέλειωτη, ὀλόφωτη τὴν πλάσι!

Ἡμέτεροι εκπαιδευτικά καταστήματα ὑπάρχουσι δύο, ἐν σχολείων τῶν ἀρρένων καὶ ἐν τῶν θηλέων. Οἱ δὲ Καθολικοὶ ἔχουσι τρεῖς σχολὰς, ὧν μία μὲν τῶν ἀρρένων καὶ δύο τῶν θηλέων. Ἐντὸς τῆς πόλεως ὑπάρχουσι καὶ δύο κρήναι ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ὧν ἡ μὲν μία κεῖται παρὰ τὴν πύλιν τῆς πόλεως, τὴν ἄγουσαν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἡ δὲ ἑτέρα, ἐν μικρῷ τινι περιβόλῳ ἀπέναντι τῆς πόλεως ταύτης, ἐν ᾧ εἶνε συνηθισμένοι χρυσοχοῖοι τινὲς καὶ φολογοποιοί. Ἀμφότεραι αἱ κρήναι αὐταὶ ἐκτίσθησαν ὑπὸ τοῦ χρηματισαντὸς ποτε Διοικητοῦ τῆς Ἰόππης Ἀποῦ-Ναπούτ (πατὴρ τοῦ βουβάλου).

Νοτιοανατολικῶς τῆς πόλεως ὑπάρχουσι δύο λοιμοκαθατήρια, ἅπερ φιλοδομήθησαν ἐντολῇ μὲν τοῦ Ἰβραήμ πασᾶ, θαπάνη ὄμως τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἀρμενίων. Ἐγγὺς εἶναι καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ὀρθοδόξων τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ ἀνεγερμένη ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ νεκροταφείου τῶν Ὀρθοδόξων. Ἀπέναντι τοῦ νεκροταφείου τούτου κεῖται τὸ μεγαλοπρεπὲς νεοστὶ ἀνεγερθὲν γαλλικὸν νοσοκομεῖον ἀναλώμασι τοῦ κ. GUINET, καταγομένου ἐκ Λυών. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, κείμενον ἐπὶ λόφου ὕψους, ἐμπειρεῖται αἰθούσας εὐρυχωρτάτας καὶ εὐπνοῦς, ὡς καὶ κομψὸν τι μικρὸν παρεκκλήσιον.

Οἱ κήποι τῆς Ἰόππης εἶναι ἀξιολάβοι, ἀποτελοῦντες ἄλλως ὄφριον, εὐώδες καὶ ἀειθαλές, περιέχουσι δὲ πορτογαλλὰς, λεμονιάς, βουξιάς, σουκιάς, ἀμυγδαλάς καὶ φοινίκας.

Τὸ ἔδαφος τῶν κήπων τούτων συγκρατεῖται ἐξ ἄμμου ὀλίγον ἀργιλιώδους. Ἐκατὸς κήπος ἔχει τοῦλάχιστον ἓν φρέαρ, ἐξ οὗ ἐξάγεται τὸ ὕδωρ διὰ δύο ξυλίνων τροχῶν κινουμένων ὑπὸ ἡμίονων ἢ ἵππων. Ὁ ἐπισκεπτόμενος τοὺς κήπους τούτους, νομίζει ὅτι περιφέρεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν κήπων τῶν Ἑσπερίδων, οὓς ὄμνησαν τοσοῦτον συνεχῶς οἱ ποιηταί. Βορειοανατολικῶς τῆς Ἰόππης, εἰς ἀπόστασιν 15 περίπου λεπτῶν εἶναι ἡ γερμανικὴ ἀποικία.

Τῷ 1866 τεσσαράκοντα περίπου ἀμερικανικαὶ οἰκονεμίαι ἤλθον κατοικήρουσαι ἐν Ἰόππῃ, δυστυχῶς ὅμως, προσεβλήθησαν ὑπὸ διαλειπόντων πυρετῶν, οἵτινες εἰσὶν ὀλέθριοι τοῖς μὴ συνφικνωμένοις εἰς τὸ κλίμα τοῦ τόπου, οἱ ἐπιζήσαντες τούτου ἐνεκα ἠναγκάσθησαν νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα.

Οἱ διαδεσμένοι αὐτοὺς Γερμανοὶ φαίνονται κάλλιον ἀνθιστάμενοι εἰς τὸ κλίμα. Εἰσὶ δ' ἅπαντες ἐκ Βορρειαῆς ἀνήκοντες εἰς ἐλευθέρων τινά κοινότητα γερμανικοῦ Ναοῦ (τοῦ τάγματος τῶν Ναϊτῶν). Εὐχάριστον δ' εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ν' ἀπαντᾷ τις συμπλέγματα οἰκίων εὐρωπαϊκῶν, φιλοδομημένων ὡς τὰ CHALETS τῆς Ἑλβετίας. Οἱ Γερμανοὶ οὗτοι ἀποτελοῦσιν αἰρεσίαν τινὰ χριστιανικὴν, ἧς ἡ θεμελιώδης ἰδέα, ἡ ἔνωσις τῶν χριστιανῶν ἐν Παλαιστίνῃ, ἐδράζεται ἐπὶ ἰδίᾳς τινὸς ἐρμηγείας τῶν διαφόρων προφητεσιῶν. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀποικίας ταύτης εἶναι ἡ ἰδιοκτησία τοῦ πλουσίου Ρώσου θαρώνου USTINOW μετὰ ὠραίου κήπου.

Πολλαὶ οἰκίαι ὑπάρχουσι ὑπὸ τὰς μεγαλοπρεπεῖς σκιὰς τῶν δένδρων αὐτοῦ, ἐν τῇ μεγαλιτέρῃ τῶν ὁποίων οἰκοῦσιν ὁ κ. καὶ ἡ κ. USTINOW, οἵτινες μὴ ἔχοντες τέχνα γενναιοφρόνως ἐνασχολοῦνται εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν τῆς πόλεως. Ἄπαν τὸ ἰσόγειον

Desgenettes ὅτι φιλοφρόνητον θὰ ἦτο νὰ δοθῇ αὐτοῖς ὄπιον, παρὰ ν' ἀφῆθῃ αὐτοῖς ἡ ζωὴ. Εἰς τοῦτο ὁ ἰατρὸς οὗτος ἀπεκρίνατο. "Ἡ τέχνη μου εἶναι νὰ θεραπεύω οὐχὶ ν' ἀποκτείνω". Οὕτω δὲ δὲν ἐγένετο χρῆσις τοῦ ὀπίου. Πλὴν τοῦτο συντέλεσεν εἰς διάδοσιν συκοφαντίας στυγεράς τὰ νῦν μὴ ὑποσταμένης. [β. Musk, Palest. p. 630.

τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης κατοικίας εἶναι μεταπεποιημένοι εἰς νοσοκομεῖον, ἐν ᾧ δύο Ἴατροὶ Γερμανοὶ βοηθοῦμενοι ὑπὸ καλοκρατῶν νοσηλεύουσι τοὺς ἀσθενεῖς. Ὁ κ. USTINOW ἔχει ἐπ' ἴσης καὶ ὠραίας σουλλογὰς ἀρχαιοτήτων διαφόρων ἐποχῶν, σουλχεβίσις ἐν Καισαρείᾳ, ἐν Γάζῃ καὶ ἀλλαχῶ.

Ἡμίσειαν ὄραν ἐνταῦθα, (BA) ὑπάρχει ἑτέρα ἀποικία Γερμανικὴ, καλουμένη Σαρῶνα. Ἀμφότερα δὲ ἀριθμοὶ περι τὰς 400 ψυχάς. Τρία τέταρτα μακρὰν τῆς ἀποικίας ταύτης, εἶναι ὁ ποταμὸς Νάγρ-ἔλ. Ἀσπρὲς στρέφον πολλοὺς μύλους, μετὰ τὸν Ἰορδάνην δὲ εἶναι ὁ μεγαλειότερος ποταμὸς τῶν ἐν Παλαιστίνῃ.*)

Η ΑΠΟ ΙΟΥΠΠΗΣ ΕΙΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΟΔΟΠΟΡΙΑ.

Τῷ 1867, ἐπὶ τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ Ναζίφ πασᾶ, ἤρξατο κατασκευαζομένη ἀμαξήλατος τὴν ὁδὸν μεταξὺ Ἰόππης καὶ Ἱερουσαλήμ, περαιωθεῖσα τῷ 1869. Ἄλλ' ἅπασι κατασκευασθεῖσα ἡ ὁδὸς αὕτη, ἦτις τὰ νῦν καταχρηστικῶς καλεῖται ἀμαξήλατος, οὐδεμίαν ἔλασαν ἀκολούθως σημαντικὴν ἐπιδημιώσιν, εἶναι δὲ παραδεξιμένη τῷ περρωμένῳ, ὡς καὶ πάντα τάλλα ἐν Τουρκίᾳ, εἰ καὶ ἡ ὁδὸς αὕτη ἀποφέρει τῇ κυβερνήσει ὑπὲρ τὰς 30,000 φρ. ἀντὶ δὲ νὰ διορθώσῃ τὴν ὁδὸν ἦτις ἐστὶν ἡ σημαντικωτέρα καὶ σπουδαιότερα, ἀγνοῦ διὰ ποίους λόγους ἐπεβόρτισαν τὸν ἐπιστήμονα καὶ ἱκανώτατον μηχανικὸν τῆς πόλεως κ. Γ. Φραγγιάν, νὰ κατασκευάσῃ ἀμαξήλατον ὁδὸν εἰς Χεβρώναι!

Τὴν ἀπὸ Ἰόππης εἰς Ἱερουσαλήμ ὁδοπορίαν ἐκτελεῖ τις ἐπὶ ἵππων καὶ συνηθέστερον ἐφ' ἀμαξίης. Ἡ Ἰόππη ἀπέχει τῆς Ἱερουσαλήμ 65 γιλ. Ἡ ὁδοπορία αὕτη εἶναι ἐπιπικνωτάτη, οἰονόητος μὲσον μεταφορὰς καὶ ἂν μετέλθῃ τις. Ἡ ὁδὸς εἶναι ἐλασινίη. Ἡ συμβουλὴ ἦν δὴναι τὴν νὰ δώσῃ εἶναι ἡ ἑξῆς:**) Ἐἰς Ἰόππης δέον ν' ἀπέλθῃ τις κατὰ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν, μετὰ μεσημβρίαν, ὅπως μετὰ τρίωρον περίπου ὁδοπορίαν ἀφίκηται εἰς Ῥέμλην, ἔνθα δὴναι νὰ διανυκτερεύσῃ, εἴτε ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, εἴτε ἐν τῷ ἐνὶ καὶ μόνῳ ξενοδοχείῳ "Hotel Frank". Ἐκ Ῥέμλης ἀπέρχεται μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, καὶ περὶ τὴν ἑσπέραν ἀφικνεῖται εἰς Ἱερουσαλήμ.

Μεταξὺ Ῥέμλης καὶ Ἱερουσαλήμ ὑπάρχει σταθμὸς τις ἐν τόπῳ καλούμενος Λατροῦν, ἔνθα ὑπάρχει καὶ μικρὸν τι ξενοδοχεῖον ὑπὸ τοῦ HOWARD κατεχόμενον. Σημειώσιον ἐνταῦθα ὅτι τὰ ἀναγκαῖα διὰ γεῦμα μεταξὺ Ῥέμλης καὶ Ἱερουσαλήμ, δέον νὰ προμηθευθῇ τις ἐν Ἰόππῃ, διότι ἐν Ῥέμλῃ δυσκόλως εὐρίσκει αὐτὰ, ἐν τῷ Ῥηθένει δὲ ξενοδοχείῳ, δὴναι μὲν τις νὰ γευματίσῃ, ἀλλ' ἡ πληρωμὴ εἶναι μεγάλη. Ὁ προμηθευόμενος τὰ ἀναγκαῖα διὰ γεῦμα ἐν Ἰόππῃ, δὴναι νὰ σταθμεύσῃ εἴτε ἐν τινι καφενείῳ, κειμένῳ ἐπ' ἴσης ἐν Λατροῦν παρὰ τὴν ὁδὸν εἴτε μικρὸν τι ἀποτέρω, ἐν τόπῳ καλούμενῳ Πάπ-ἔλ-Βάδ (πύλη κοιλάδος) ἔνθα ὑπάρχει καὶ τι πενήκρον Ἑβραϊκὸν ξενοδοχεῖον. Ἀμα ὀρίση τις τὴν ἡμέραν τῆς ἐξ Ἰόππης ἀναχωρήσεώς του, μεταπέμπεται ἀγῶνιστὰ τινὰ ἢ ἀμαξήλατῆν καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ γνωστοῦ τινος προσώπου δεῖκνυσιν αὐτοῖς τὰ μετακομισθηζόμενα

*) Ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ ἐπὶ τῆς θηλάσης νὰ κολυμβήσῃ, ὁ πολὺτις καὶ δόξαρος ἀδελφός μου Νικόλαος Φωκουλίδης ἐν νεαρῷ ὄντι ἠλίκῃ. Γαῖαν ἔλκοι ἐλαφρὰν περηνέμενη καὶ μεμιοσθήτη ὀδελφέ!

**) Ἡ συμβουλὴ αὕτη ἐφαρμόζεται τὸν χειμῶνα, διότι τὴν ὄραν ταύτην τοῦ ἔτους, κρῖνω ὡς καταλληλοτέραν πρὸς περιήγησιν ἐν Παλαιστίνῃ καὶ κατὰ ταύτην τὴν ὄραν συρρέουσιν ἐνταῦθα προκνηστὰ καὶ περιηγηταί.

πράγματα καὶ λέγει τῷ μὲν ἀγῶνιστῇ πόσον ὑποαγῶν καὶ ὑποζυγίων δέεται, τῷ δ' ἀμαξήλατῃ, ἂν θὰ ἐνοικιάσῃ ὀλόκληρον τὴν ἀμαξίαν ἢ μίαν τινα μόνον θέσιν, ὑπομνηστικῶν μὲν τῷ ἀγῶνιστῇ ἂν μέλλῃ νὰ διέλθῃ διὰ Λύδδης ἢ οὐ, τῷ δὲ ἀμαξήλατῃ, ἂν θὰ διανυκτερεύσῃ ἐν Ῥέμλῃ ἢ ἂν μέλλῃ νὰ ποιήσῃται ἐν μίᾳ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ τὴν ὁδοπορίαν ταύτην.

Σημειώσιον ἐνταῦθα ὅτι μόνον ὅταν ἐνοικιάσῃ τις ὀλόκληρον τὴν ἀμαξίαν, δὴναι νὰ ὑποδείξῃ τῷ ἀμαξήλατῃ οἴους ἂν θέλῃ σταθμοὺς, ἄλλως ὁ ἀμαξήλατῆς ἐν Ῥέμλῃ διαμένει μίαν καὶ ἡμίσειαν ὄραν πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ζώων, ἐν δὲ Πάπ-ἔλ-Βάδ, ἔνθα εἶναι ὁ σταθμὸς τῶν ἀμαξῶν, περὶ τὰς τρεῖς ὥρας.

Μετὰ ταῦτα συμφωνοῦσι περὶ τῆς τιμῆς. Τιμὴ ὄριση μὲν δὲν ὑπάρχει. Ὁ ἵππος τιμᾶται ἀπὸ 8 μέχρι 12 φρ. καὶ μέχρι 30 φρ. ὅταν ἔλθωσι πολλοὶ εὐρωπαϊαὶ περιηγηταί. Ὁ ἡμίονος τιμᾶται ἀπὸ 8—10 φρ. ὁ ὄνος ἀπὸ 4—6, τὸ δὲ πλοῖον τῆς ἐρήμου, ἡ κἀμήλος, ἀπὸ 8—12 φρ.

Ἡ δὲ ἀμαξία, παραπλησίᾳ πρὸς τὰ κάρρα, καὶ δοναμένη νὰ περιλάβῃ ἔξ ἀνθρώπους, τιμᾶται ἀπὸ 36—60, καὶ μέχρι 100 φρ. πολλάκις. Μετὰ τὴν συμφωνίαν, καλὸν εἶναι, νὰ λάβῃ τις παρὰ τοῦ ἀγῶνιστῆ ἢ ἀμαξήλατου χρήματα τινα (ἀρραβῶνα), ὡς ἐγγυήσιν τῆς συμφωνίας, ἅπερ ἀποδίδωσιν αὐτῷ μετὰ ταῦτα, διότι ἄλλως δὴναι οὗτος νὰ ἐνοικιάσῃ τὰ ζῶα αὐτοῦ ἢ τὴν ἀμαξίαν πρὸς ἄλλους, μείζονα τιμὴν προσφέροντας. Οὐδέποτε δὲ καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δὲν πρέπει νὰ δίδῃ τις τῷ ἀγῶνιστῇ ὀλόκληρον τὸ συμφωνηθὲν ποσόν, εἰ μὴ μέρος τι αὐτοῦ, διότι οὕτω διατελέσει οὗτος καθ' ἅπανσαν τὴν ὁδοπορίαν ὑπὸ τὰ νεύματα τοῦ περιηγητοῦ, τὸ ἐναντίας δὲ συμβῆσεται ἐπ' ἐναντίας περιπτώσεως.

ΑΠΟ ΙΟΥΠΠΗΣ ΕΙΣ ΡΕΜΛΗΝ.

Ἐξελλόντες τῆς Ἰόππης, διευθύνουμεθα ΝΑ διὰ μέσου τῆς ἀγορᾶς, ἦτις ἐνίστε εἶναι τοσοῦτον πλήρης ἀνθρώπων, ὥστε διερχόμενοι δι' αὐτῆς ἔφιπποι, δέον νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ὅπως μὴ ἐπιφέρωμεν δυστύχημά τι. Ἐξακολουθοῦντες τὴν ὁδοπορίαν τρεπόμεθα μικρὸν πρὸς νότον, εἴτα καὶ αὐτὴ ΝΑ καὶ διερχόμενοι μεταξὺ κήπων καταφύτων ὑπὸ πορτογαλλεῶν, λειμονεῶν καὶ ροιῶν, μετὰ 15 λεπτά ἀφικνούμεθα εἰς κρήνην κειμένην ἐπὶ τόπου οἰαζομένου ὑπὸ κυπαρίσσων καὶ συκομυρῶν, καὶ καλούμενην Ἄιν-Ἀποῦ-Ναπούτ. Πρὸς βορρᾶν τῆς κρήνης ταύτης, εἰς ἀπόστασιν 300 περίπου μέτρων ἐν τινι ἀρχαίῳ ἐγκαταλειμμένῳ νεκροταφείῳ, λέγεται ὅτι ἦν ἡ οἰκία τῆς Ταθιά, ἦν ἀνέστησεν ὁ ἀπόστολος Πέτρος, σχεδὸν δ' ἀπέναντι ἐτέρωθεν τῆς ὁδοῦ, δεῖκνυσι καὶ τὸν τάφον αὐτῆς.

Καταλιμπάνοντες ἀριστερᾷ τὴν κρήνην ταύτην μετὰ 15 λεπτ. εἰσερχόμεθα εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σάρωνος. Ἡ κοιλάς αὕτη, ἔχουσα 30 περίπου λευγῶν μῆκος καὶ 8 πλάτος, εἶναι ἐκ τῶν γονιμωτέρων τῆς Παλαιστίνης παιδιάδων. Τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος καλλιεργούμενον παραγεῖ σίτον, ἀραβόσιτον, κριθῆν, σῆσαμον, ὑπερμεγέθεις ὕδροπέποννας καὶ πέποννας, τὸ δ' ἀκαλλιέργητον καλύπτεται τὸ ἔαρ ὑπ' ἀπειρῶν ἀνθέων, ἐν οἷς τὰ ἐπικρατέστερα τὸ λείριον, ἡ ἀνεμώνη καὶ ὁ νάρκισσος. Ἡ κοιλάς αὕτη εἶναι ἀξιοσημείωτος, διότι ἐν αὐτῇ ὁ Σαμψὼν ἔκκασε τὰ σπαργὰ τῶν Φιλισταιῶν, δῆσας εἰς τὰς οὐράς 300 ἄλωπέκων ἀνημμένας λαμπάδας, καὶ ἀπολύσας αὐτὰς μεταξὺ αὐτῶν.**) Μετὰ 22 λεπτ.

*) Ἐν τοῖς Fast. τοῦ Ὁσίου ἀπαντᾷται περιγραφή ἐορτῆς ἀρκούντως περιέργου, τελομένης ἐν Ῥώμῃ κατ' Ἀπρίλιον μῆνα. Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἀπέλυον ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ἀλώπεκας, αἵτινες ἔφερον ἐπὶ

ἀπαντῶμεν δεξιᾷ ἓνα πύργον*), καὶ μετὰ 11 λεπτ. ἀφικνούμεθα εἰς τὸ μικρὸν χωρίον Γιαζούρ. Τὸ χωρίον τοῦτο τινὲς ὑποτοπάζουσιν ὅτι εἶναι ἡ ἄλλοτε πρωτεύουσα τῶν Χαναναίων Γιαζέρ, ἔνθα ὁ Ἰησοῦς κατετρόπωσε τὸν βασιλεῖα τῶν Χαναναίων Ἐλάμ, ὁ δὲ Δαβὶδ τοῦς Φιλισταίους. Λεπτὰ τινα προσωπίωτον ὄρωμεν ἐν μαυσαλαίῳ μωσαμβανικῶν ἐστρασιμῶν ὑπὸ 9 θάλων, καλυπτόμενον τὸν τάφον Δερβίσου τινὸς καλούμενον Ἄλλῃ. Ἐνταῦθα ἡ ὁδὸς διασχίζεται εἰς δύο, καὶ ἡ μὲν δεξιᾷ κειμένη ἄγει εἰς Ῥέμλην, ἡ δ' ἀριστερᾷ εἰς Λύδδαν. Ἐπόμενοι τῇ πρώτῃ ὄρωμεν μετὰ 20 λεπτ. ἓνα πύργον δεξιᾷ, ἀριστερᾷ δὲ δύο χωρία Σάκκια καὶ Πέτ-Δετζάν. Τὸ Πέτ-Δετζάν εἶναι ἡ ἀρχαία Βέθ-Δαγῶν, ἐν ᾗ ὑπῆρχεν ἄλλοτε ναὸς καὶ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ τῶν Φιλισταιῶν Δαγῶν. Ἐξ λεπτὰ προσωπίωτον ἀπαντῶμεν, δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ, ἐλαιῶνα καὶ μετὰ

τῆς βίχους ἀνημμένας λαμπάδας καὶ ὁ λαὸς ἑτέρωπετο ἔλασαν τὰ ζῶα ταῦτα νὰ τρέψωσιν, ἄχρις οὗ τὸ ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῶν πῦρ κατέκαιεν αὐτάς.

Τινὲς ὑπέλαβον ὅτι ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐλάμβανεν χώραν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀνωτέρω πράξεως τοῦ Σαμψῶν. Ὁ Ὁσίους ἄλλην ἀφορμὴν δίδωσι τῆς ἑορτῆς ταύτης. Βιβλ. 4. Fast. τοῦ Ὁσίου. Ἐν τῇ κοιλάτῃ Σάρωνος ἐπ' ἴσης ὁ Σαμψὼν διὰ τῆς σαργῆς ἀπέκτεινε 1000 Φιλισταίους.

*) Καθ' ἅπανσαν τὴν μεταξὺ Ἰόππης καὶ Ἱερουσαλήμ ὁδὸν ὑπάρχουσι εἰς ἀνίστους ἀποστάσεις 17 πύργοι κτισθέντες τῷ 1860 ἐπὶ τοῦ Σαυραῖα πασᾶ, πρὸς φρούρησιν τῆς ὁδοῦ. Ἐν ἐκάστῳ τῶν πύργων τούτων, ἐφύλακτον δύο ἢ τρεῖς ἀτακτοὶ τῆς Κυβερνήσεως. Τὰ νῦν οἱ πύργοι οὗτοι ἤρξαντο καταρρέοντες, ἐν αὐτοῖς δὲ οὐδεὶς ἵππεὺς διαμένει.

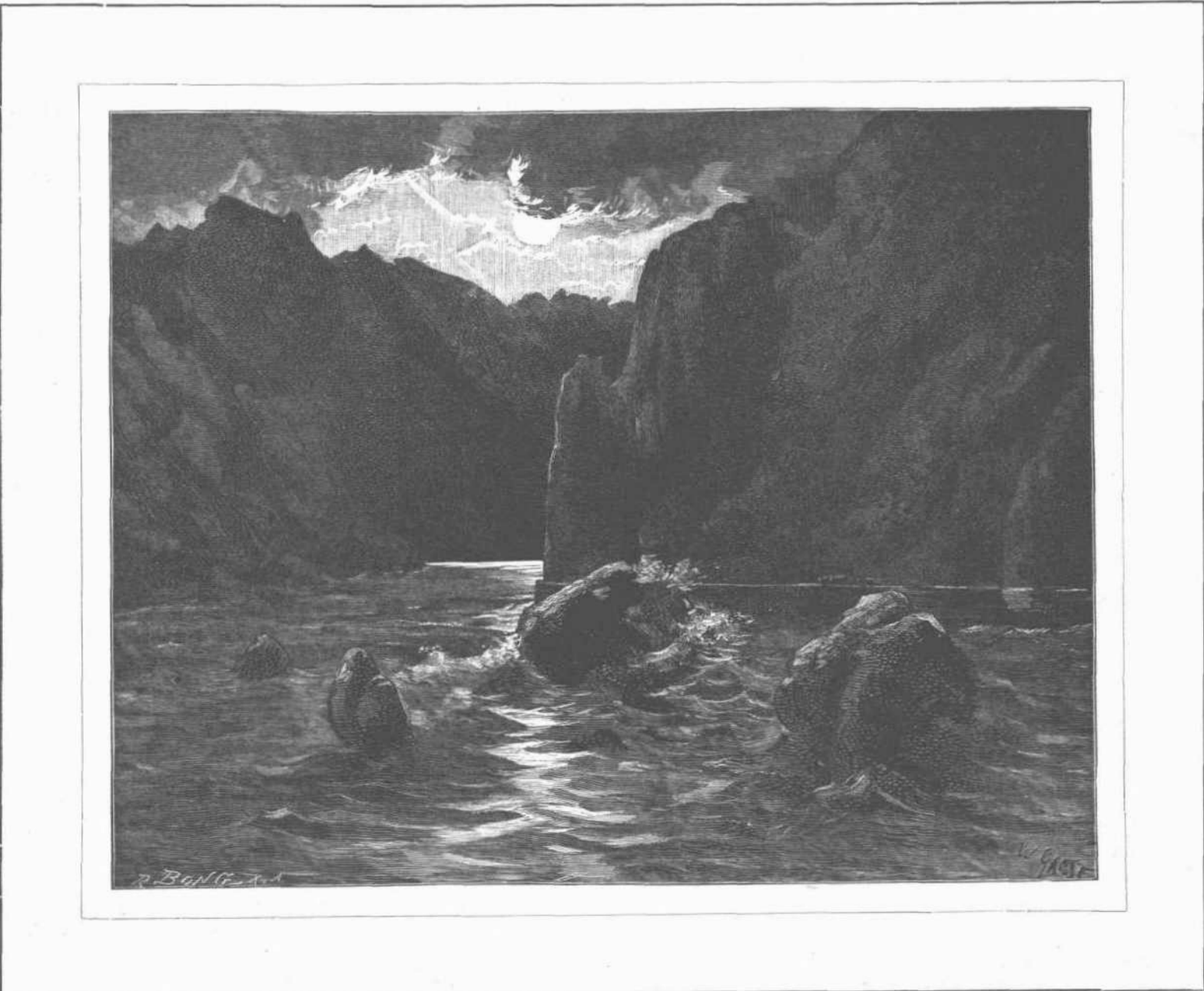

My Mellor

15 λεπτ. ἔφερον ἐλαιῶνα καὶ δεξιᾷ ἔφερον πύργον καὶ τέλος ἀρχαῖον τινα ἐλαιῶνα ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὀποῖου ἐστρατοπέδωσαν ὁ Ναπολέων ὁ Α'. μεταβαίνων εἰς Πτολεμαῖδα. Μετὰ 45 λεπτ. ἀπαντῶμεν παρὰ τὴν ὁδὸν κρήνην ἐρηρᾶν, ἐξ ἧς ὄρωμεν ἐπὶ τινος μικροῦ λόφου τὸ χωρίον Σαρφάνδ. Ὁ Ῥελάνδος νομίζει ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι ἡ Σαυραῖα, πόλις τῆς Παλαιστίνης, γνωστὴ ὡς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἐπισκόπου αὐτῆς ἐν τῇ ἐν Ἱερουσαλήμ συγκροτηθεῖσῃ συνόδῳ τῷ 536. Ἄτεροι διατείνονται ὅτι ἐνταῦθα ἦν ἡ Γέθ, πατρίς τοῦ Γολιάθ. Τὸ Σαρφάνδ εἶναι τὰ νῦν ἀρκούντως μέγα χωρίον, οἰκούμενον ὑπὸ Μωσαμβανῶν. Ἐξακολουθοῦντες τὴν ὁδοπορίαν μετὰ 40 λεπτὰ ἀφικνούμεθα εἰς τὰ νεκροταφεία τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν Καθολικῶν ἀριστερᾷ κειμένα, δεξιᾷ δὲ τῶν Διαμαρτυρομένων. Ἐνταῦθεν μετὰ 2 λεπτ. ἀφικνούμεθα εἰς Ῥέμλην.

Η ΕΝ ΡΕΜΛΗ ΔΙΑΜΟΝΗ.

Ἐνταῦθα ἐκάστη κοινότης ἔχει ἴδιον μοναστήριον πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἰδίων ἑσόνων. Τὸ ἡμέτερον μοναστήριον κέκτηται πενήκρᾳ μὲν, ἀλλὰ καθαρὰ δωμάτια μετὰ κλινῶν, οἱ δ' ἐν αὐτῷ φιλοξενούμενοι, τογχανοῦσι πάσης δυνατῆς περιθάλψεως καὶ περιποιήσεως παρὰ τοῦ νῦν Ἱγούμενου, ὅστις μὲ ἄλλην τὴν ἑθελίαν του λίαν περιποιητικῶς τογχανεῖ. Παρὰ τὴν ὁδὸν, τὴν ἀπὸ Ἰόππης εἰς Ἱερουσαλήμ, ὑπάρχει τὸ Hôtel Frank. Οἱ βουλόμενοι, δὴναι νὰ καταλώσωσιν

Η ΣΙΔΗΡΑ ΠΥΛΗ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΡΣΟΒΑΝ.

ἐν αὐτῷ πληρώνοντες διὰ δαιμόνων, κλίην, καὶ πρῶτον μὲν ἐξ φράγχα, δι' ὀλόκληρον δὲ ἡμέραν 8 φράγχα.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΕΜΑΝΗΣ.

Ἐν Ῥέμλῃ (βάλμ ἀραβ. σημαίνει ἄμμος) κατὰ τὴν κοινοτέραν γνώμην εἶναι ἡ Ῥαμαθὲμ τῆς Παλαιᾶς, καὶ ἡ Ἀριμαθαία τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Συρομακεδόνων ἀπέτελει μέρος τῆς Σαμαρείας, διότι Δημήτριος ὁ Νικάνωρ ἀποσπάσας αὐτὴν μετὰ τῶν πόλεων Ἀφαιρέμων καὶ Λύδης παρεχώρησε τῇ Ἰουδαίᾳ. Ἡ Ῥέμλῃ εἶναι ἡ πατρίς τοῦ Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου, οἵτινες ἔθαψαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπὶ τῶν σταυροφοριῶν ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς Ῥέμλῃς συνέστησαν αἵματηρὰς μάχας καὶ πρὸς αὐτὴν ὁ Σαλαδῖνος ὑπέστη ἦσαν ὀλοκαυτῶν, μόνος δὲ σκεδὸν ἀπὸ γιγάνθων φεύγων ἐπὶ καμῆλου. Μετὰ τὴν ἐν Χαττίν ὄμως μάχην περιέβλεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σαλαδῖνου (1187)· ἀλλὰ θραδύτερον, τῷ 1204, ἡ Ῥέμλῃ ἐγένετο τὸ στρατηγεῖον Ῥιχάρδου τοῦ θυμοετόντος, διαμείνας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Σταυροφόρων μέχρι τὸ 1266, ὅποτε ἐγένετο κύριος αὐτῆς ὁ Πάπας.

Τῷ 1799 Ναπολεὼν ὁ Α΄. ἐγένετο κύριος αὐτῆς. Πλὴν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ, οἱ Μωαμεθανοὶ ἐφορμήσαντες τὴν μὲν πόλιν διήρπασαν καὶ ἐλαφυραγογήσαν, τὰς δὲ γυναῖκας μετὰ τῶν τέκνων (οἱ ἄνδρες κατέφυγον εἰς τὰς Νεαπόλεως χωρία) συνέλαβον καὶ εἰς Ἱερουσαλὴμ αἰχμαλώτους ἀπήγαγον· τοὺς αἰχμαλώτους τούτους οὐ μόνον ἐλευθέρωσαν τὸ ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἑλληνικὸν μοναστήριον ἀντὶ ὑπερόρκων ποσῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ 14 μύνας περιποιήθη καὶ πολυεὶδῶς περιέβαλψεν*.)

Ἡ Ῥέμλῃ ἦτις κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας εἶχεν ἕν φρούριον, τεῖχη, δώδεκα πόλιν καὶ ἀγοράς, τὰ νῦν εἶναι πόλις περιέχουσα 5000 κατοίκων περίπου, ὧν 500 Ὀρθόδοξοι. Εἶναι δὲ ἀθλία πόλις ὑπὸ βλασ τὰς ἐσθῆφεις. Οἱ κηποι αὐτῆς περιέχουσιν ἐλαίας, συκομορέας, κερρατωνίας καὶ τινὰς φοίνικας μὴ ἀποφέροντας, ὡς λέγεται, καρπούς, περικυκλῶνται δὲ ὑπὸ σίχου ἀδιάσθτου κάκτων. Τὸ κλίμα τῆς πόλεως ταύτης εἶναι γλυκὸν καὶ θερμότερον τοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὑγιεινότερον δὲ τοῦ τῆς Ἰόππης.

ΤΟΠΟΙ ΛΕΙΟΘΕΑΤΟΙ ΕΝ ΡΕΜΑΝΗ.

Ἡ ἐν Ῥέμλῃ ἡμετέρα Ἑκκλησία εἶναι ἀρχαιοτάτη, οἰκοδομηθεῖσα, ὡς λέγεται, τῷ 784, ἐπὶ τῆς βασιλείας Εἰρήνης, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τινος ἐπι τοῦ θορείου τοίχου ἐπιγραφῆς ἐχούσης οὕτω·

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΛΕΙΝΟΥ ΠΟΥΚΡΑΡΠΟΥ ΕΠΙ ΤΡΟΠΕΥΟΝΤΟΣ ΠΕΤΡΑΣ ΤΟΥ ΜΙΣΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΕΡΑΡΟΥ ΣΥΝ ΑΥΤΩ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΑΝΕΚΑΙΝΙΣΘΗ ΤΩ ΘΕΩ ΓΕΡΩΠΩ. Ο ΝΑΟΣ ΟΥΤΟΣ ΩΣ ΝΥΝ ΚΑΘΟΡΑΤΑΙ ΑΝ ΔΟΞΙΒΕΘΟΣ ΑΓΔΑΗΣ ΕΓΚΑΙΝΙΖΕΙ ΤΗ ΑΩΙΣ ΜΑΙΟΥ ΚΕΤ ΗΓΟΥΜΕΝΕΥΟΝΤΟΣ ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥΣ ΚΥΒΗΡΙΟΥ ΕΠΙ ΑΥΤΟΓΕΝΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΠΡΟΚΤΙΣΘΕΝΤΑ ΤΩ ΠΑΤΑ ΤΗ ΕΦΩΔΩ ΔΕ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΕΜΠΡΗΣΒΕΝΤΑ ΤΩ ΛΩΝΗ.

Ὁ θόλος αὐτῆς ἐδράζεται ἐπὶ 4 κίονων, ὧν ὁ πέταρτος, ὁ δεξιᾷ κείμενος, φέρει ἐπιγραφὴν "εἰσὶν εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ ναοῦ" καὶ καλεῖται κατὰ τὸ Νουαζάριον "στῆλῃ χήρας".**)

Ἡ ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν Καθολικῶν Ἑκκλησία φησὶν ὡς κατὰ τὴν παρ' αὐτοῖς φερομένην παράδοσιν, ἐπὶ τῆς τοποθεσίας τῆς οἰκίας τοῦ Νικοδήμου. Κατὰ τὴν εἰς Συρίαν Γαλλικὴν ἐκστρατείαν, ὁ Βοναπάρτης μετὰ τοῦ ἐπιτελείου

του, ἦρχεν ἐν τῷ Λατινικῷ μοναστηρίῳ, ἡ δ' ἐκκλησία αὐτοῦ μεταποιήθη εἰς νοσοκομεῖον.

Ὁ μακρὸν τοῦ Λατινικοῦ μοναστηρίου (4 λεπτ.) πρὸς ἀνατολάς, διὰ καιροῖσι, ἐπισκεπτόμεθα τζαμίον τὸ καλούμενον Τζάμι-ἔλ-Κεσίρ. Τὸ Τζαμίον τοῦτο εἶναι ἀρχαῖα ἐκκλησία τιμωμένη ἐπ' ὄνοματι Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἢ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Εἰς τὸ τζαμίον τοῦτο εἰσερχόμεθα διὰ τῆς ἐν τῷ βορείῳ τοίχῳ θύρας, σχηματίζει δὲ ὀρθογώνιον ἔχον μῆκος μὲν 50 μ. πλάτος δὲ 8δ, καὶ εἶναι τρίγωνον. Ὁ κεντρικὸς χώρος πολὺ ὑψηλότερος τῶν δύο πλαγιῶν, χωρίζεται ἀπ' αὐτῶν ὑπὸ διπλοῦ σίχου πεσοῶν, ἐπ' ὧν ἐδράζονται ἐπὶ ἀγίους λίθους εἰς εὐθείᾳ. Ἐκ τινος ἐπι τοῦ ὑπερῷου τῆς βορείου θύρας ἐπιγραφῆς, ἐξάγεται ὅτι ἡ Ἑκκλησία αὕτη μεταποιήθη εἰς Τζαμίον ἐπὶ τοῦ Μαλεκοῦδ-Δάχερ. Δέκα λεπτὰ πρὸς βορρᾶν τοῦ Λατινικοῦ μοναστηρίου ὑπάρχουσιν 8 δεξαμεναί, φέρουσιν τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Ἐλένης.

Αἱ δεξαμεναὶ αὗται πληροῦνται ὑατίου ὕδατος καὶ εἶναι πιθανώτατα ἐπιγενοστέρας ἐποχῆς. Δώδεκα μέτρα πρὸς νότον τῆς Ῥέμλῃς εἶναι φρέαρ καλούμενον Πίρ-ἔλ-Μοριστάν. Εἶναι δὲ θαυμάσιον καὶ ἐπιπεριέχει πάντοτε ὕδωρ.

Δέκα λεπτὰ πρὸς δυσμὰς τοῦ Λατινικοῦ μοναστηρίου, ὑπάρχουσιν ἀρχαῖα εἰρεπία εἰς ἃ ἀρικνούμεθα ἀφοῦ διέβλημεν διὰ τινος ἀρχαίου μωαμεθανικοῦ νεκροταφείου. Ἐν μέσῳ τῶν εἰρεπιῶν τούτων ἐγείρεται μικρὸν τζαμίον καλούμενον Τζάμι-ἔλ-Ατσαδ (λευκὸν Τζαμίον). Τινὲς ὑπέλαβον ταῦτα εἰρεπία μοναστηρίου τινὸς τοῦ τῆς ματίας τῶν Ναϊτῶν, πλὴν θὰ ὦσι ἀναμφιβόλως ἀρχαῖα τινὸς ἀνοστήρου. Ἀπὸ τοῦ νοτίου μέρους καὶ παρὰ τὸ πάντοθεν Τζαμίον, εὐρίσκειται ἡ εἰσοδος ὑπογείου τινὸς τετραμενῆ πρὸς ἀνατολάς. Τὸ ὑπόγειον τοῦτο εἶναι κεκαλυμμένον ὑπὸ στήλης ἐδραζομένων ἐπὶ σίχου πεσοῶν τετραγώνων, διαορούτων τὸ οἰκοδόμημα εἰς δύο χώρους. Τινὲς ἐκλαμβάνουσιν τὸ ὑπόγειον τοῦτο ὡς κρύπτει ἀρχαίας τινὲς Ἑκκλησίας τιμωμένης ἐπ' ὄνοματι τῶν 40 μαρτύρων. Πρὸς βορρᾶν τοῦ ὑπογείου τούτου ἐγείρεται ὁ πύργος τῶν 40 μαρτύρων ὑπὸ τῶν Λατίνων καλούμενος. Ὁ πύργος οὗτος εἶναι τετραγώνος καὶ διὰ τετραγώνων λίθων φησὶν ὡς κτισμένος. Κλίμαξ ἐλικοειδῆς λίαν ασαθρῶμένη 126 βαθμίδων καὶ φωτισομένη ὑπὸ στενῶν θυρίδων ληγουσῶν εἰς εὐθείᾳ ἐπ' αὐτοῦ. Τὸν πύργον τοῦτον τινὲς ὑποτιθεῖσιν ὅτι ἦν ἄλλοτε κωδωνοστάσιον Ἑκκλησίας τινὸς ἐγγημεμένης πρὸς τιμὴν τῶν 40 ἐν Σεβαστείᾳ μαρτυρησάντων μαρτύρων, ἀλλ' ἡ παράδοσις αὕτη ἀποδεικνύεται ἀβάσιμος, ἔκ τε τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ μνημείου καὶ τῆς ιστορίας. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ αὐτοῦ ἀνάγεται εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Σαρακηνῶν. Ἐπιγραφὴ δὲ τῆς ἀραβικῆς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πύργου γνωρίζει ἡμῖν ὅτι οὗτος εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Χαλίφου Μωχάμεδ-ἔλ-Καλαὸν οἰκοδομηθεὶς μινάρες. Ὁ δὲ Μετζουδδὴν ἐν τῇ ιστορίᾳ αὐτοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς Χερθῶνος λέγει ὅτι· πάντα τὰ ἐν Ῥέμλῃ οἰκοδομήματα εἰσὶν ἡρειπωμένα. Τὸ ἀρχαῖον τζαμίον κεῖται ἐξω τῆς πόλεως πρὸς δυσμὰς καὶ παράκειται τινι νεκροταφείῳ.

Ὁ σουλτάνος Ἐλ-Μέλεκ-ἐν-Νάσερ-ἰβν-Καλαὸν φησὶν ὡς κατὰ τὴν παρ' αὐτοῖς φερομένην παράδοσιν, ἐπὶ τῆς τοποθεσίας τῆς οἰκίας τοῦ Νικοδήμου. Κατὰ τὴν εἰς Συρίαν Γαλλικὴν ἐκστρατείαν, ὁ Βοναπάρτης μετὰ τοῦ ἐπιτελείου

του, ἦρχεν ἐν τῷ Λατινικῷ μοναστηρίῳ, ἡ δ' ἐκκλησία αὐτοῦ μεταποιήθη εἰς νοσοκομεῖον. Ὁ μακρὸν τοῦ Λατινικοῦ μοναστηρίου (4 λεπτ.) πρὸς ἀνατολάς, διὰ καιροῖσι, ἐπισκεπτόμεθα τζαμίον τὸ καλούμενον Τζάμι-ἔλ-Κεσίρ. Τὸ Τζαμίον τοῦτο εἶναι ἀρχαῖα ἐκκλησία τιμωμένη ἐπ' ὄνοματι Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἢ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Εἰς τὸ τζαμίον τοῦτο εἰσερχόμεθα διὰ τῆς ἐν τῷ βορείῳ τοίχῳ θύρας, σχηματίζει δὲ ὀρθογώνιον ἔχον μῆκος μὲν 50 μ. πλάτος δὲ 8δ, καὶ εἶναι τρίγωνον. Ὁ κεντρικὸς χώρος πολὺ ὑψηλότερος τῶν δύο πλαγιῶν, χωρίζεται ἀπ' αὐτῶν ὑπὸ διπλοῦ σίχου πεσοῶν, ἐπ' ὧν ἐδράζονται ἐπὶ ἀγίους λίθους εἰς εὐθείᾳ. Ἐκ τινος ἐπι τοῦ ὑπερῷου τῆς βορείου θύρας ἐπιγραφῆς, ἐξάγεται ὅτι ἡ Ἑκκλησία αὕτη μεταποιήθη εἰς Τζαμίον ἐπὶ τοῦ Μαλεκοῦδ-Δάχερ. Δέκα λεπτὰ πρὸς βορρᾶν τοῦ Λατινικοῦ μοναστηρίου ὑπάρχουσιν 8 δεξαμεναί, φέρουσιν τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Ἐλένης.

Αἱ δεξαμεναὶ αὗται πληροῦνται ὑατίου ὕδατος καὶ εἶναι πιθανώτατα ἐπιγενοστέρας ἐποχῆς. Δώδεκα μέτρα πρὸς νότον τῆς Ῥέμλῃς εἶναι φρέαρ καλούμενον Πίρ-ἔλ-Μοριστάν. Εἶναι δὲ θαυμάσιον καὶ ἐπιπεριέχει πάντοτε ὕδωρ.

Δέκα λεπτὰ πρὸς δυσμὰς τοῦ Λατινικοῦ μοναστηρίου, ὑπάρχουσιν ἀρχαῖα εἰρεπία εἰς ἃ ἀρικνούμεθα ἀφοῦ διέβλημεν διὰ τινος ἀρχαίου μωαμεθανικοῦ νεκροταφείου. Ἐν μέσῳ τῶν εἰρεπιῶν τούτων ἐγείρεται μικρὸν τζαμίον καλούμενον Τζάμι-ἔλ-Ατσαδ (λευκὸν Τζαμίον). Τινὲς ὑπέλαβον ταῦτα εἰρεπία μοναστηρίου τινὸς τοῦ τῆς ματίας τῶν Ναϊτῶν, πλὴν θὰ ὦσι ἀναμφιβόλως ἀρχαῖα τινὸς ἀνοστήρου. Ἀπὸ τοῦ νοτίου μέρους καὶ παρὰ τὸ πάντοθεν Τζαμίον, εὐρίσκειται ἡ εἰσοδος ὑπογείου τινὸς τετραμενῆ πρὸς ἀνατολάς. Τὸ ὑπόγειον τοῦτο εἶναι κεκαλυμμένον ὑπὸ στήλης ἐδραζομένων ἐπὶ σίχου πεσοῶν τετραγώνων, διαορούτων τὸ οἰκοδόμημα εἰς δύο χώρους. Τινὲς ἐκλαμβάνουσιν τὸ ὑπόγειον τοῦτο ὡς κρύπτει ἀρχαίας τινὲς Ἑκκλησίας τιμωμένης ἐπ' ὄνοματι τῶν 40 μαρτύρων. Πρὸς βορρᾶν τοῦ ὑπογείου τούτου ἐγείρεται ὁ πύργος τῶν 40 μαρτύρων ὑπὸ τῶν Λατίνων καλούμενος. Ὁ πύργος οὗτος εἶναι τετραγώνος καὶ διὰ τετραγώνων λίθων φησὶν ὡς κτισμένος. Κλίμαξ ἐλικοειδῆς λίαν ασαθρῶμένη 126 βαθμίδων καὶ φωτισομένη ὑπὸ στενῶν θυρίδων ληγουσῶν εἰς εὐθείᾳ ἐπ' αὐτοῦ. Τὸν πύργον τοῦτον τινὲς ὑποτιθεῖσιν ὅτι ἦν ἄλλοτε κωδωνοστάσιον Ἑκκλησίας τινὸς ἐγγημεμένης πρὸς τιμὴν τῶν 40 ἐν Σεβαστείᾳ μαρτυρησάντων μαρτύρων, ἀλλ' ἡ παράδοσις αὕτη ἀποδεικνύεται ἀβάσιμος, ἔκ τε τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ μνημείου καὶ τῆς ιστορίας. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ αὐτοῦ ἀνάγεται εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Σαρακηνῶν. Ἐπιγραφὴ δὲ τῆς ἀραβικῆς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πύργου γνωρίζει ἡμῖν ὅτι οὗτος εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Χαλίφου Μωχάμεδ-ἔλ-Καλαὸν οἰκοδομηθεὶς μινάρες. Ὁ δὲ Μετζουδδὴν ἐν τῇ ιστορίᾳ αὐτοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς Χερθῶνος λέγει ὅτι· πάντα τὰ ἐν Ῥέμλῃ οἰκοδομήματα εἰσὶν ἡρειπωμένα. Τὸ ἀρχαῖον τζαμίον κεῖται ἐξω τῆς πόλεως πρὸς δυσμὰς καὶ παράκειται τινι νεκροταφείῳ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Η ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΚΟΡΗ.

(Διήγημα.)

Τὸ τοιοῦτον εἶπεν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ῥωσσίαν καὶ τὸν φιλολογικὸν κόσμον ἐγένετο γνωστὴ ἡ Ἐλισάβετ Κοῦλμαν. Σπανίος ὁ οὐρανὸς πέμπει ἔκτακτα πνεύματα ἐν τῷ κόσμῳ, ὅταν ὄμως ταῦτα ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ πλανήτου ἡμῶν κατέλθωσιν, εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι καταπλήττουσι τὰς ἀνθρώπινους διανοίας, καταδεικνύουσι τὴν δύναμιν τοῦ ἐν εὐθείᾳ σαρκίῳ κατακελισμοῦ πνεύματος, ταχέως ὄμως ἀποσβέννυνται, κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε ἀκριβεῖς παρατηρήσεις σοφῶν ψυχολόγων, ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἐκτάκτῳ αὐτῶν λάμπει, φέροντα δυστοχῶς παρὰ σπέρματα πρόφωρο θανάτου. Τοιοῦτον ἔκτακτον πνεῦμα πρὸς καιρὸν, ὡς θόρον τὴν σέλας, εἰς θόρον ἐφάνη χόρων ἡ Ἐλισάβετ Κοῦλμαν. Ἐξέσταις ἐστὶ κοράσιον ὄμιλει εὐχερῶς τὴν Ῥωσσίαν, τὴν Γερμανικὴν καὶ Γαλλικὴν. Ὀλίγον θραδύτερον ἐξέσταις τὴν Ἰταλικὴν, τὴν Λατινικὴν τὴν ἀρχαίαν καὶ νέαν Ἑλληνικὴν, τὴν Ἀγγλικὴν τὴν Ἰσπανικὴν, τὴν Πορτογαλικὴν, τὴν Σλαβικὴν καὶ τὴν Σερβικὴν, ἦτοι δεκαπενταετῆς κοράσιον, ὄμιλει καὶ ἔγραψεν 11 ζώσας γλώσσας, καὶ 2 νεκράς. Ἐν ἀπάσαις δὲ διεκρίθη ὡς ἀριστος συγγραφεὺς καὶ προσφιλεῖς ποιήτρια. Ἡ Ῥωσσίκα Ἰστορία μετὰ τὸν πρόνον αὐτῆς θάνατον εἰς τρεῖς τόμους, ἐξέδωκε τὰ περιλάλητα αὐτῆς ἔργα, πολλὰ δὲ ἐκδόσεις παρακολούθησαν τὴν πρώτῃν. Καὶ ὄμως ἡ προφερὰ αὕτη κόρη, τὸ ὄρατον τοῦτο τῆς σοφίας ἄνθρω, δὲν ἐφάνη θάλλον ἐν τῷ κήφῳ τῶν ἐπιστημῶν ἢ 17 μόνον Μαῖους, μετ' οὓς ὁ κώδων τῆς αἰωνιότητος ἤχησας προσεκαλέσατο ταύτην εἰς τὴν χόρον τῶν αἰωνίων πνευμάτων. Ἰδοὺ δὲ πῶς τὰ κατ' αὐτὴν ἔαχον ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ προσκαιροῦ κόσμου τοῦτου.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐν τῷ στρατῷ Αἰκατερίνης τῆς Β'. τῷ ἐναντίον τῶν Τούρκων πολεμοῦντι, ἔζη ἱκανὸς τις νέος ἀξιωματικὸς ὁ BORIS THEODOR KULMANN ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατηγικοῦ ROMANZOW. Οὗτος ἐν τινι νίκῃ τῶν Ῥώσων θαρρῶς πληγθῆναι καὶ ἀτελὸς εἶτα θεραπευεῖς, ἀπέβαλεν ὡς ἦτο ἐπόμην τὴν στρατιωτικὴν στολὴν ἦν ἐνδύσει ἔφερον, ἀντὶ δὲ τῶν πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν διωρίσθη γραμματεὺς ἐν Πετρούπολει. Ὁ μισθὸς αὐτοῦ δὲν ἦτο μέγιστος καὶ μόλις ἐπῆρκει εἰς τὰς σπουδαιότερας αὐτοῦ ἀνάγκας. Μετὰ τινὰ χρόνον ὄμως προδιόσασθαι, ἐγένετο μέλος τοῦ ἐθνικοῦ συμβουλίου, οὗτο δὲ μεζόνιας προσόδους ἔχων, ἤρξατο σκεπτόμενος καὶ περὶ γάμου. Τυχαίως ἐγνωρίσθη καὶ ἡγάπησεν νεανίδα τινὰ γερμανίδα, ἀφιχθεῖσαν ὡς παιδαγωγὸν ἐν Ῥωσίᾳ. Ἡ ὀραϊότης καὶ χάρις τῆς πολυθελήτρου ταύτης κόρης κατεγοήτευσαν καὶ καθημαλώσαν τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἡ δὲ πενία αὐτῆς οὐδὲν μὲν ἐμπόδιον ὄπως τὴν νομφεῦθ' δι' ἔπερ οὐδέποτε μετενόησεν, ὡς πολλὰς τούτο μεταξύ τῶν φίλων του ἔλεγεν.

Δυνάμει δὲ τοῦ μισθοῦ του ἠδύνατο μὲν νὰ συντηρῇ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, δὲν ἠδύνατο ὄμως νὰ ἀποταμιεύῃ τι διὰ τὸ μέλλον τῶν τέκνων του, ἅτινα εἶχον αὐξήσει τὴν οἰκονομίαν του.

Τῇ 5 Ἰουλίου 1808 ἐγενήθη τὸ τελευταῖον του τέκνον Ἐλισάβετ, ἡ θαυμασία αὕτη κόρη, περὶ ἧς καὶ ὁ λόγος. Ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς χωρὶς οὐδεμίαν νὰ λάβῃ προαίτησιν περὶ τοῦ ἐνδύου τῆς μικρᾶς Ἐλισάβετ μέλλοντος, ἡ οἰκονομία εἰς τὴν ἐσχάτην περιήλθεν πενίαν, ἐπ' ἣ καὶ μικρὰν τῆς πλέως ἐν τῇ πτωχῇ συνοικίᾳ WASSILI-OSTROW ὑπὸ ἐνδεῆ τινὰ καλύθην ἠναγκάσθη ὄπως μετοικίῃ ἡ χήρα, ὅπου διὰ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν τῆς προσεπάθει ὄπως πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν

συνάμα φροντίζουσα ὄπως ἐκπαιδεύσῃ καὶ τὰ ἑαυτῆς ὄρφανὰ.

Ἡ Ἐλισάβετ ἐποίει προόδους καταπληκτικὰς· ἦδη ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας ἐδείκνυσεν ἔξοχον πνευματικὴν ἱκανότητι καὶ θαυμασίον μνημονικόν. Παρὰ τῆς μητρὸς τῆς ἔμαθε τὴν Ῥωσσίαν, τὴν Γερμανικὴν, καὶ τὴν Γαλλικὴν, ἐν αἷς ὡς παιδίον ἐξεφράζετο λίαν εὐχερῶς. Προσέτι ἔγραφε χαριέστατα ποιήματα εἰς τὰς γλώσσας ταύτας καὶ διηγεῖτο λαμπροῦς μύθους, προῖοντα τῆς ἰδίας αὐτῆς φαντασίας, διαγείροντα τὸν θαυμασμὸν οὐ μόνον τῶν οἰκείων ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν λογίων τῶν ἀκουόντων αὐτοῦς.

Καλὸς τις γέρον Ἰταλὸς ἐκ Φλωρεντίας, διδάσκαλος τῆς μουσικῆς, ὅστις ἐγένετο εἰς Ῥωσσίαν, ὄπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἵνα εὖρη πύρον ζωῆς, ἀποτυχῶν ὄμως, ἦτο εἰς τῶν γειτόνων τῆς.

Παρ' αὐτοῦ ἡ Ἐλισάβετ παίζουσα ἐξέμαθε ταχέως τὴν Ἰταλικὴν, ἦν εἰς τὸ ἔξης καὶ προὔτιμα τῶν λοιπῶν ἄλλων γλωσσῶν. Μετὰ πολλὰ ἔμαθε μέρη τῶν ποιημάτων τοῦ Τάσσο καὶ τοῦ Ἀρίστου. Ὁ δὲ γέρον Ἰταλὸς ἀμισθὶ ἐδίδασκε τὴν φιλομαθῆ καὶ μαθητρίαν τὰ πρώτα στοιχεῖα τῆς ὀργανικῆς καὶ φωνητικῆς μουσικῆς.

Κατὰ τινὰ ὥραϊαν θερινὴν ἡμέραν πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ ὁ γέρον ἰσχυμένως, εἶδε κύριον τινὰ διαβαίνοντα, ἔαυθην ἔχοντα κόρη, φέροντα δίπτυρα, εὐγενῆ δαικνύοντα μορφὴν ἀνόδου λογίου. Οὗτος ἦν ὁ διδάκτωρ κ. GROSSHEINRICH, φιλόλογος γερμανός, εἰδικὸς ἐν τοῖς πανπιστημίοις τῆς Γερμανίας τὸν παιδαγωγικὸν σπουδᾶς κλάδον. Καὶ οὗτος εἰς τὴν ἔλθει εἰς Ῥωσσίαν εὐτυχέστερον ἐλπίζων μέλλον, ἀλλὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶτε ἐκ τύχης, εἶτε διότι φύσει ἦν λίαν συνεσταλμένος καὶ μέτριος, μόλις ἠδύνατο νὰ συντηρῆται ἐκ τινων παραδόσεων.

Ὁ Ἰταλὸς μὲ γερωντικὴν πείραν τὸν ἐν Ῥωσσίᾳ σκοπὸν τοῦ γυνομένου τούτου Γερμανοῦ μαντεύσας τῷ εἶπε·

— Κύριε γνωρίζετε ὅτι ἀμφοτέροι περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀμιλλώμεθα. — Πῶς; ἀπεκρίθη, ἀμείως ὁ Γερμανὸς ἀφηρημένος ὡς ἂν ἡ μετὰ αὐτοῦ διὰ πολυτέλους φιλίας συνδεόμενος. Πῶς; τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου, τοῦλάχιστον κατ' ἐμὲ, ἐλάχιστην ἔχει ἀξίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐν Ῥωσίᾳ· ἐκτός τοῦτο αἰσθάνεται τις λύπην καὶ ἀνανάκτησιν, ἦν προφρονισμὸν ἀνίκανοι μαθηταὶ εὐχαριστούμενοι νὰ μένωσι ὅσον τὸ δυνατόν ἀνόητοι καὶ ἀμαθεῖς. Δικαίως λέγει ἀρχαῖος τῆς Λατίνος, "ὄν μισοῦσιν οἱ θεοί, ποιῶσι διδάσκαλον". — Ἰσως εὐρίσκεισθε σήμερον πολὺ μελαγχολικός. — Ναι, τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἔρχομαι ἀπὸ τινος μαθητοῦ, ὃν τρία ἔτη ἦδη διδάσκω Λατινικά, καὶ δὲν δύναται νὰ ἐνοσῆσθαι ἀπλοσώτατον τινὰ πρόβλεπον τοῦ Κορνηλίου Νέπωτος. Δὲν ἔχω δίκαιον νὰ εἶμαι μελαγχολικός; — Πρέπει νὰ τὸν ἀφήσῃτε. — Καὶ ἐγὼ τοῦτο σκεπτόμαι, ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς μετὰ λύπης εἰς τὴν κεφαλὴν του. — Γνωρίζω μικρὸν ὄκτατες κοράσιον, ἐπανέλαθεν ὁ γέρον Ἰταλὸς, τὸ ὅποιον εἶμαι βεβαίως, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡ τέσσαρας μῆνας, θὰ δυνήθῃ νὰ μάθῃ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν παρ' Ἰμῶν. — Ἀστενέυσθε ἴσως! Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! φυσικῶς ἀδύνατον! ὄκτατες μικρὸν κοράσιον εἰς τρεῖς ἡ τέσσαρας μῆνας... ἀδύνατον! — Καὶ ὄμως σὰς λέγω ἀλήθειαν. Ἡ μικρὰ αὕτη κόρη ἔμαθε παρ' ἐμοῦ πρὸ ὀλίγου χρόνου τὴν Ἰταλικὴν, ἦδη δὲ συνθέτει μετὰ πολλῆς εὐκολίας Ἰταλικά ποιήματα, ἅτινα εἶναι τόσο λαμπρὰ καὶ μελωδικά, ὅσον καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Τάσσο καὶ τοῦ Μεταστάσιου. — Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχουσι τοιαῦτα ἔκτακτα πνεύματα. Ἡ διήγησις

σας, ἦν, ὡς φαίνεται, καὶ ἡμεῖς θερμῶς πιστεύετε, στηρίζεται ἴσως ἐπὶ ἀπάτης ἢ ὑπερβολῆς· εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου. — Ὁχι, ὄχι Κύριε, ὅτι σὰς λέγω δὲν εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, τὸ ὑπερφύε τοῦτο τῆ ἀληθείᾳ κοράσιον ὄμιλει, γράφει καὶ ἀναγινώσκει τόσο εὐχερῶς καὶ χαριέτως τὴν Ἰταλικὴν, τὴν Γερμανικὴν, καὶ Γαλλικὴν γλῶσσαν, ὡς τὴν μητρικὴν τῆς τὴν Ῥωσσίαν. — Πρέπει νὰ ἴδω τὸ θαῦμα τοῦτο ὄπως τὸ πιστεύσω. — Ἐλθετε μετ' ἐμοῦ, καὶ ἀφοῦ ἴδῃτε καὶ ἀκούσῃτε, τότε ἐκφέρετε ὅποιον βέλτε περὶ τούτου γρηγόρη· τὸ θαυμασίον τοῦτο κοράσιον κατοικεῖ ἐνταῦθα ἀπέναντι τῆς οἰκίας μου.

Περίεργος ὁ Γερμανὸς ἠκολούθησεν τὸν ἀγαθὸν γέροντα ὀδηγῶντα αὐτὸν εἰς τὴν οἰκί

IRIARTE, καὶ ἐκ τῆς Πορτογαλικῆς τὰς ᾠδὰς τοῦ Μανώλ, προσέτι τὰς τραγωδίας τοῦ Ἀλφριέρ καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Μεταστασιού εἰς τὴν Ῥωσικὴν, τὰς δὲ ᾠδὰς τοῦ Ὁρατίου, ἀποσπάσματα ἐκ τῆς Ἰλιάδος καὶ πολλὰ ἄλλα κλασσικὰ τεμάχια, εἰς τὴν Ἰταλικήν.

Ὁ κόσμος θαύμαζε μὲν καὶ ἐπῆνει τὴν ἔξοχον ποιητικὴν φαντασίαν καὶ τὴν ἔκτακτον εὐφυΐαν τῆς Ἐλισάβετ, οὐδέποτε ὅμως συνέδραμεν τὸ ἔκτακτον τοῦτο κοράσιον, ὅπερ ἔζη ἐν τῇ ἐσχάτῃ πενίᾳ καὶ ἀνάγκῃ.

Ἐνδεκαετῆς ἦν ἡ Ἐλισάβετ ὅτε τινὰ τῶν ποιημάτων αὐτῆς περιήλθον εἰς χεῖρας τοῦ GOETHE καὶ τοῦ Ἰωάννου Παύλου (RICHTER), ἀμφότεροι δὲ οἱ ποιηταὶ ἐξεφράσθησαν λίαν εὐνοϊκῶς διὰ τὴν ἀφελειαν καὶ ὠραιότητα τῶν ποιητικῶν ἰδεῶν τοῦ δυστυχοῦς κορασίου τοῦ κατοικοῦντος ἐν τινὶ ἐλεεινῇ καλύβῃ, παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Νέβας. Καὶ τῷ ὄντι ὁ οἰκίσκος αὐτῶν ἦτο τοσοῦτον σεσαθρωμένος, ὥστε ἐκινδύνευεν νὰ πέσῃ, δι' ὃ ὁ σεβάσιμος ἱερεὺς Ἀβρανομόφ, κάτοχος τῆς ἀρχαίας κλασσικῆς φιλολογίας καὶ γινώσκων τὰς προόδους τῆς Ἐλισάβετ, προσέφερεν αὐτοῖς μικρὰν κατοικίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἡ οἰκογένεια μετ' εὐγνωμοσύνης ἐδέχθη τὴν εὐγενῆ προσφορὰν, ἡ δὲ Ἐλισάβετ ἐν λογιδίῳ λατινιστῇ γεγραμμένῃ ἐξέφρασε αὐτῷ τὰς εὐγνωμοσύνας τῆς καὶ εὐχαριστίας. Παρὰ τοῦ ἱερέως δὲ ἔμαθε προσέτι τὴν Σλαβικὴν καὶ τὴν Σερβικὴν, καὶ οὕτως ἡ Ἐλισάβετ ὡς δεκαπενταετὲς κοράσιον ἀνεγίνωσκεν ὀμίλει καὶ ἔγραφεν μετὰ μεγίστης εὐχερείας ἑνδεκα γλώσσας καὶ δύο νεκρὰς γλώσσας.

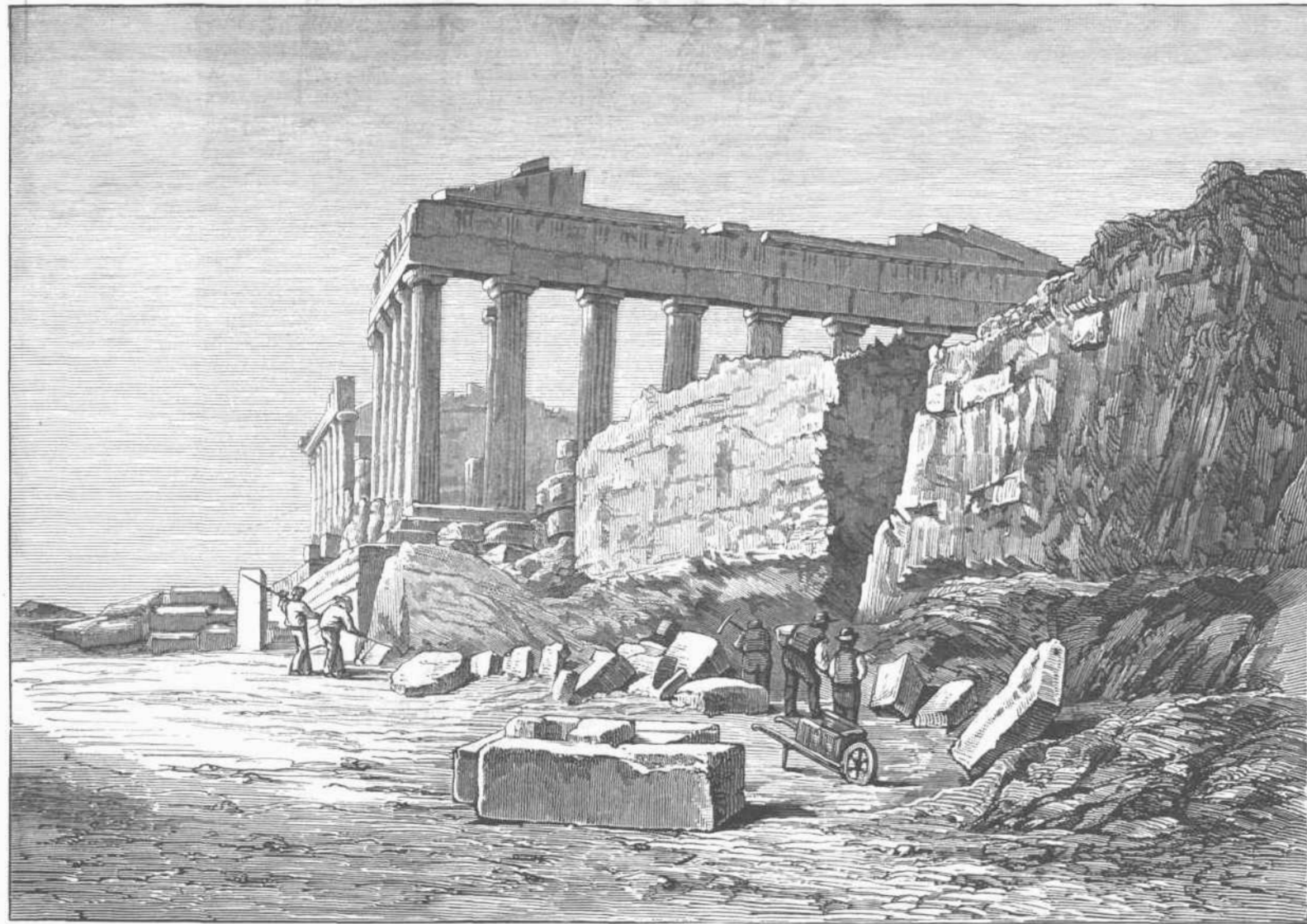
Κατὰ παρακίνησιν τοῦ κ. GROSSHEINRICH ἐν ποιήματι ἐξύμνησεν τὸ ὄνομα τοῦ Πινδάρου κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς ἀρχαίας ῥαψῶδος Κορίννης, τὸ ἔργον δὲ τοῦτο παραβάλλεται πρὸς

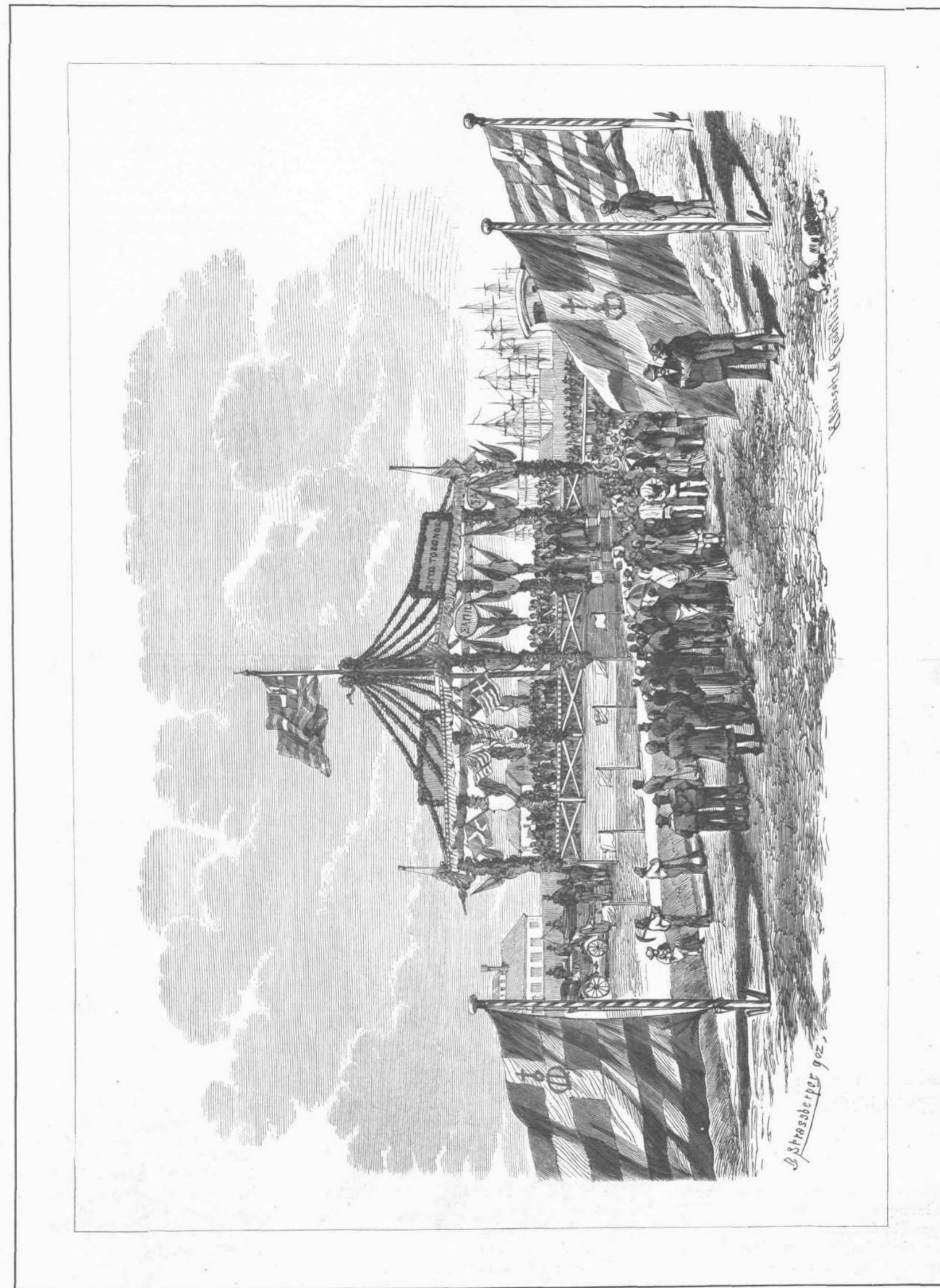
ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

τὰ λαμπρότερα ἔργα, ὅσα ποτὲ παρήγαγεν ἡ Ἑλληνικὴ λοικὴ ποίησις ἐν τῇ ὀψίστῃ αὐτῆς ἀκμῇ.

Ἀσήμετόν τι γεγονός ἦρκει ὅπως εἰς μέγα τι καὶ ὕψηλόν ἐξεγείρη τὴν φαντασίαν αὐτῆς. Οὕτω ποτὲ ὅτε ὁ αὐτὸς κύριος GROSSHEINRICH, ἐκ τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης θαναισθεῖς τὸ σύγγραμμα τοῦ BELZONI περὶ Αἰγύπτου, ἔδωκεν αὐτῇ πρὸς ἀνάγνωσιν, τόσον ἐνετυπώθη εἰς τὴν μνήμην τῆς σημειώσεώς τις τοῦ συγγραφέως ὅτι, εἰς τι μέρος τοῦ Νείλου, ἔπου ἀπωλέσθη ποτὲ πλοῖον, ἐσχηματίσθη ἡ νῆσος DESHERMA, ὥστε ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης συνέγραψεν ἐν ἐκ τῶν εὐφροσυνότων αὐτῆς ποιημάτων "ἡ σκάφος νῆσος" μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι μετέθηκεν τὴν σκηνὴν ἀπὸ Αἰγύπτου εἰς Ἑλλάδα, εἰς ἧς τὰ παράλια πάντοτε ἐτρέπετο τὸ αὐτῆς πνεῦμα. Ἴδου δὲ τί ἔγραψεν ἐν τῇ ἡμερολογίῳ τῆς ζητούσα χώραν ὡς σκηνὴν τοῦ ποιήματός της. "Εἶχον πρὸ ἐμοῦ τὸν χάρτην τῆς Ἑλλάδος, μάτην δ' ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐζήτουν νῆσον τινὰ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν τῆς Βοιωτίας, ὅτε τυχαίως ἐκ τοῦ καλῶ μου σταγῶν μελάνης, πεσοῦσα ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισοῦ, μοὶ ἐσχημάτισε τὴν ποθουμένην νῆσον, πρὸς τί λοιπὸν τοσαύτη σκέψις; εἶπον, ἄς φαντασθῶ ἐνταῦθα τὴν διὰ τὸ ποίημά μου ζητούμενην νῆσον· μόλις εἶχον περᾶναι τὸν συλλογισμόν μου, εἶδον τῷ ὄντι ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τῆς λίμνης ἐρείπια ἄτινα πρότερον ἀγνοῶ πῶς διέφυγον τῆς προσοχῆς μου." Αἱ ποιήσεις τῆς Ἐλισάβετ ἦσαν λαμπραὶ καὶ ἀξιοθαύμαστοι, οὐδὲν ὅμως κέρδος προσέφερον αὐτῇ, δι' ὃ ἡ πενία ἐν ἔλῃ αὐτῆς τῇ δυνάμει ἐθαλίλευεν ἐν τῷ πενιχρῷ αὐτῆς οἴκῳ, ἐν ᾧ εἰς ἀνθρώρην ἠδύξθη κόρην ἡ μεγίστη ποιήτρια τῆς Ῥωσσίας, μόνη ἀπάσας

Η ΘΕΣΙΣ ΕΝ Η ΕΓΓΡΕΘΗ ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΓΑΛΜΑ.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΣΙΑΒΡΟΦΟΡΟΥ ΤΗΣ ΠΕΛΑΓΟΝΗΣΟΥ. Κατὰ τὸ ἐγγέσιμα τοῦ βέλαιου ἀναπαλαιστοῦ τοῦ Ἐσπεροῦ.

ήγεμονική του παράστασι! Νομίζω ότι τον άκούω όμιλούντα. Όποια αλήθεια και παιθώ εν τοίς λόγοις του! Πόση αγαθή και επιείκεια εν ταίς παρατηρήσει και ταίς συμβουλαίς αυτού! Ένώπιόν μου έχω άκόμη την ήγεμονική του εμφάνισιν· άπέναντι αυτού έχω ειμή νόον. — Άκουσε, Γεώργιε, εν περιστατικών των νεανικών μου χρόνων, τό όποιον και σύ, ό πιστός των απέσεων μου φύλαξ, άκόμη άγνοεί. Ένταύθα κατά την ώραν ταύτην την μυστηριώδη, εν μέσω της ήρέμου ταύτης, μεγαλοπρεπούς φύσεως, θέλω σοί διηγηθῆ τό συμβάν έκείνο, τό όποιον ανεξάλειπτον θά μένη εν τῇ μνήμῃ μου.

— Άκούω, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ό Μουζάλων.
— Ήμην νέος, οὕτως ήρξατο ό Λάσκαρις την διήγησίν του· μόλις είχαν υπερβῆ τό εικοστόν της ηλικίας μου έτος· οὐ εὐρίσκατο τότε εν Λαμφάκῃ. Ό χαρακτήρ μου ήτο ζωηρός και ένίοτε κάπως άπότομος· είχαν δέ και μίαν άδυναμίαν, εφ' ή και σήμερον έτι μετά παρέλευσιν τσοσούτων ετών αίσχύνομαι. Ήγάπων υπερμέτρως τάς λαμπράς στολάς και έδιδον μεγάλην θερμότητα εις τά έξωτερικά κοσμήματα και εις την του σώματος περιποίησιν. Πολλάκις ό πατήρ μου μοί είχε καταδείξει τό άνάξιον της τοιαύτης ματαιοδοξίας· πολλάκις με είχαν επιπλήξει διά τουτό. Έγώ όμως κωφός έμενον και εις τάς συμβουλάς του και εις τάς επιπλήξεις του, και μᾶζ των ήμερών — νομίζω ότι χθές ήτο ή ημέρα έκείνη — έπέστρεψα εκ της θήρας, τό λαμπρότερόν μου ένδυμα φορών. Έν τῇ εύρωχώρῃ των άνακτόρων αὐτῆ έστατο ό πατήρ μου καθ' ήν στιγμήν έχώ, κεκοσμημένος ως γυνή, απέβην του ίππου. Άλλοτε οὐάκις επέστρεφον ή εκ της θήρας ή εκ τινος εκδρομῆς ό πατήρ με υπεδέχετο με τό γλυκό έκείνο μειδιάμα, τό όποιον στέφει συνήθως τά χείλη των φιλοστόργων γονέων· έκείνην όμως την ήμέραν μοί έβριψε ταχῶ και άσπληρόν βλέμμα και απέστρεφεν εὐθύς τό πρόσωπόν του. Άμέσως ένόησα ότι ό πατήρ μου ήτο ήγανακτισμένος κατ' έμού. Διατί; Δέν ήδυνάμην να εύρω την αίτιαν, και μάτην επί ώρας ύλοκλήρους διηρχόμην εν τῇ μνήμῃ μου όλα και τά ελάχιστα συμβάντα, όπως εβίω την αίτιαν της πατρικῆς όργῆς. Τέλος όμως δέν ήδυνήθην πλέον να κρατηθῶ· έσπευσα εις αναζήτησιν του πατρός, τόν έπλησίασα τρέμον και ήρώτησα αὐτόν εις τί είχαν προσκρούσει. Ό πατήρ με προσέβλεψεν άσπληρως και ειτα μοί ειπε· Τί έπραξας ύπερ της χώρας όπως λάθης τό δικαίωμα, τόν πλούτον της χώρας να κατασπαταλῆς εις ματαίας και παιδαριώδεις του άτόμου σου διακοσμήσεις; Δέν ήξείρεις, άφρον, ότι ό χρυσός οὗτος και οι πολύτιμοι λίθοι, δι' όν σύ κοσμεῖς την κενοδοξίαν σου, είναι τό αίμα του λαού σου, και ότι οὐδενί επιτρέπεται να ποιῆται χρῆσιν αὐτῶν ή μόνον εν τῷ συμφέροντι της χώρας; Ό πλούτος των ήγεμόνων είναι ό πλούτος των ύπηκόων των. Τόν πλούτον τουτον εις ματαίας και γελοίας επιδείξεις κατασπαταλῶν, είναι τό αὐτό ως να θέλῃς να γεινῆς τύραννος και να θεωρήσῃς τους ύπηκόους σου ως δούλους. Συλλογίσου όμως, άπερίσκεπτε, ότι ό δούλος καταρτᾶται του πέζοντος αὐτόν και έτοιμος είναι πάντοτε διά παντός μέσου ν' άποτινάξῃ τόν άφόρτισον ζυγόν! Είναι ή εσχάτη άφροσύνη να θέλῃ τις εν τοιαύτῃ πολυτελεῖ στολή να θηρεύῃ τά άγρια του δάσους θηρία. Η στολή αὐτή δέν άρμόζει ειμή εις ύποδοχῆν ξένου ήγεμόνου ή πρεσβευτοῦ! — Αί σοφαί αὐται του πατρός μου παρατηρήσεις μ' έθεράπευσαν διά παντός άπό της άσυγγνώστου άδυναμίας μου.

— Και πῶς δύναιται υἱός τοιούτου πατρός να μῆ ήναι πρότυπον έμψρονος και ευγενοῦς

ήγεμόνος; ειπεν ό Μουζάλων άφ' οῦ ό Λάσκαρις έτελείωσε την διήγησίν του.
Ό αυτοκράτωρ έστρεψε τά βλέμματά του πρὸς τόν ήρίζοντα, ένθα ήδη και ή τελευταία του ήλιου άκτίς είχαν εκλείψει. Συγκεινημένος εις την άνάμνησιν των παρελθόντων είχαν αποκαλύψει την κεφαλήν του ως να έστατο εν τῷ ναφ του Υψίστου. Η στιγμή ειχε τι μεγαλοπρεπῶς σεμνόν, και ό Μουζάλων παρετήρει μετά άγάπης τόν ήγεμόνα και φίλον του. Έν τῷ όμματι του πιστού όπαδου κατοπτρίζετο ή όλη αὐτοῦ άφοσίωσις.
— Με παρατηρεῖς, Γεώργιε; ειπεν ό Λάσκαρις, διακόπτων αἴφνης την σειράν των απέσεων του· με παρατηρεῖς και συλλογίζεσαι, ότι συνέδεσας την τύχην σου πρὸς την τύχην άνδρός, οστις μόνον εὐχάς δύναιται να εκφράξῃ και ελπιδας να τρέφῃ.
— Συλλογίζομαι, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ό Μουζάλων σοβαρῶς, ότι θα έπραττον καλλίτερον να εγκαταλείψω την Μαγνησίαν και ν' άποσυρθῶ εις την πατρίδα μου.
— Διανοεῖσαι να μ' εγκαταλείψῃς; Σύ, Γεώργιε; ειπεν ό Λάσκαρις.
— Η μεγάλη εὐνοια, με την όποιαν με τιμᾶς, διερέθισε πρὸ πολλοῦ ήδη τόν φθόνον και τό μίσος πολλῶν ανθρώπων, οστινες νομίζουσι εν έχουσι τό δικαίωμα να έστανται οι έγγύτεροι του θρόνου σου. Έγώ δέ, ό άσχημος και άγνωστος, κατέχω θέσιν, ήν οφείλον άλλοι να κατέχωσιν. Ό φθόνος οὗτος, βασιλεῦ, παραβλάπτει του θρόνου σου τό γόητρον, και διά τουτο σκέπτομαι, ότι είναι ἴσως συμπεριώτερον να εκτελέσω τόν σκοπόν μου, όπως παύσῃ αὐτός ό φθόνος και ή καταφορά και σύ διαγῆς του λοιπού εν ειρήνῃ και ήσυχία.
— Και τοιαύτη είναι πράγματι ή άπόφασίς σου, Γεώργιε; άνέκραξεν ό αυτοκράτωρ, έπιθέτων τάς χείρας του επί του ώμου του φίλου του· Σύ σκέπτεσαι να μ' εγκαταλείψῃς; Έσυλλογίσθης όμως εν και ό Λάσκαρις δύναιται να ζῆσῃ άνευ του Μουζάλωνος; — Αν σὺ άναχωρήσῃς τίς θα ήναι ό προστάτης του υἱού μου, του Ιωάννου μου, του μόλις εξαετοῦς παιδός;
— Δέν είναι ό πατήρ ό φυσικός του υἱοῦ του προστάτης και σύμβουλος; ειπεν ό Μουζάλων.
— Άλλ' αν ό προστάτης οὗτος και σύμβουλος εκλείψῃ αἴφνης; Αν ό πατήρ αὐτός δέν ήναι πλέον εις θέσιν να μωήσῃ τόν υἱόν του και διάδοχον εις την δύσκολον τέχνην του κυβερνήν;
— Γεώργιε, φοδοῦμαι τό μέλλον· θέλω να αισθάνωμαι τόν υἱόν μου εξησφαλισμένον άπό της έπιρροῆς του καχοῦ. Αν οὐχί χάριν έμού, αλλά τουλάχιστον χάριν του υἱοῦ μου δέν πρέπει να μᾶς εγκαταλείψῃς.
— Βασιλεῦ, ειπεν ό Μουζάλων πίπτων εις τά γόνατα ένώπιον του ήγεμόνος. Συγχώρησόν μοι την άδυναμίαν μου! Συγχώρησόν μοι τόν άπρεπῆ έγωισμόν μου! Είναι άδικον, βασιλεῦ, τό αναγνωρίζω! — Όχι, όχι, δέν δύναμαι, δέν πρέπει να σ' εγκαταλείψω! Ό δεσμός, οστις συνδέει τάς καρδίας ήμῶν, είναι ιερόν, είναι άδιάρρηκτος. Θεόδωρε, συγχώρησόν μοι! Μέχρι της τελευταίας του βίου μου στιγμῆς θά μείνω πλησίον σου, πιστός σου όπαδός και θεράπων!

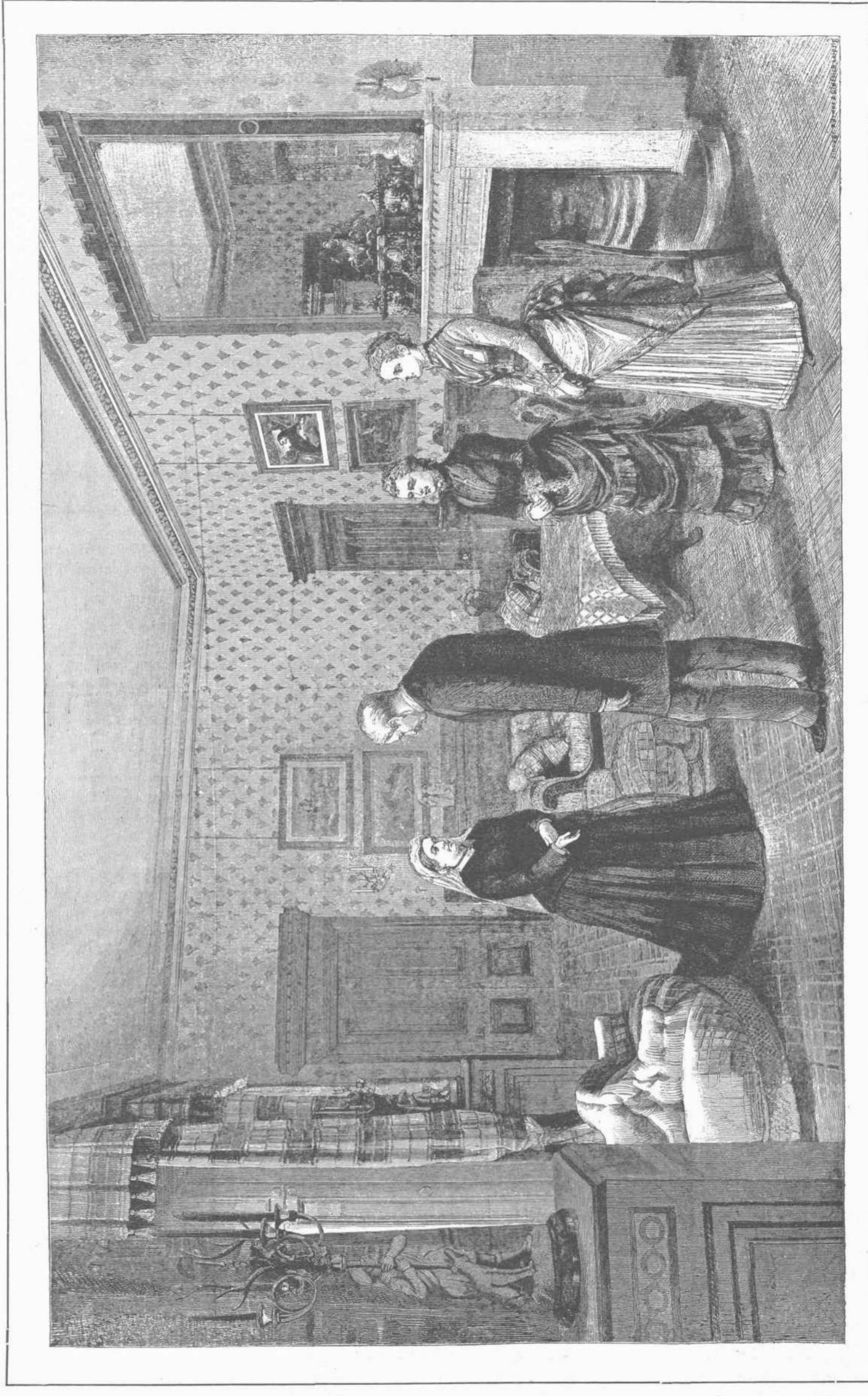
Και οι δύο έκείνοι άνδρες ένηγκαλίσθησαν άλλήλους διακρύβοντας, και ό παλαιός της φιλικίας των σύνδεσμος έπεσφραγίσθη εκ νέου εν τῷ ειλικρινεί έκείνην άσπασμῷ.
Τά σκότη της νυκτός είχαν ήδη εξαπλωθῆ επί της πεδιάδος, οτε ό Λάσκαρις, στηριζόμενος επί του θραχίονος του Μουζάλωνος, κατήλθε του πύργου και διηρθύθη πρὸς τό μέγαρον, εν φ' κατῆκει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ό Γεώργιος Μουζάλων.

Η πόλις της Μαγνησίας, εν η πρό τινας διέμενον ή αυτοκρατορική Αδλή, διατέλει εν μεγάλη ταραχή. Έν άπάσαι ταίς όδοίς, εν βλαίς ταίς πλατείαις συνωθούοντο πυκνοί άνθρωπων όμιλοι, οστινες ένέφρανον συγκίνησιν έκτακτον και άμοιβαίως ήρώτουσιν άλλήλους. Έν γένει ή όλη όψις της πόλεως ειχε τι σοβαρόν και λυπηρόν· τά έργατήρια ήσαν κεκλεισμένα, και αὐτοί άκόμη οι των όδῶν πωληταί δέν περιεφέροντο προσκαλοῦντες τους άγοραστάς διά των έρρίνων φωνῶν των, ως συνήθως τουτο κατά τάς πρωινάς ώρας συνέβαιεν. Σιγή έπεκράτει πανταχοῦ, αλλά σιγή καταθλιπτική, σιγή κακῶν οίωνος και προμήνυμα. Η Μαγνησία έφαινετο ως πόλις πολιορκημένη, καθ' ής ανά πᾶσαν στιγμήν έπεριμένετο νέα του έχθροῦ έφοδος· ή μόνη διαφορά ύπήρχεν, ότι οὐδαμῶ παρατηρεῖτο στρατιωτικῆ τις προπαρασκευῆ ή κίνησις.
Η πρὸ των άνακτόρων πλατεία ήτο πλήρης ανθρώπων, όν τά βλέμματα ήσαν έστραμμένα πρὸς τά μεγάλα του μεγάρου παράθυρα, τά όποια εκάλύπτοντο υπό βαρέων παραπετασμάτων. Στρατηγοί εν τῇ πολυτελεῖ αὐτῶν στολή, δικασταί εν τοίς πλατείαις αὐτῶν μανθόαις, ιερεῖς και άνώτεροι του κράτους ύπάλληλοι εισήρχοντο και έξήρχοντο διηκεκῶς διά του μεγάλου της εισόδου πυλῶνος, και ό λαός, οστις παρεκώλυτο υπό των λογοφόρων σωματοφυλάκων να εισδύσῃ εις τά άνάκτορα, έπειράτο ν' αναγνώσῃ εν τῷ προσώπῃ των έξερχομένων τί τό εν τοίς άνακτόροις συμβαίνον. Επί όλων των προσώπων άπεικονίζετο λύπη βαθεία και άνησυχία.
Η εἶδησις, ήτις άπό της πρωίας ειχε διαδοθῆ ανά την πόλιν ως φήμη άπλή κατ' άρχάς, ήτο δυστυχῶς αληθεστάτη· ό αυτοκράτωρ Θεόδωρος Λάσκαρις έπεσε τά λείσθια. Η άμειλικτος νόσος, ήτις πρὸ πολλῶν ήδη μηνῶν κατασάσνιεν αὐτόν και ήτις εν άρχῇ δέν ειχε χαρακτήρα επικίνδυνον, ειχε λάθει αἴφνης την παρελθούσαν νύκτα τροπήν κακήν, και τό εύρωστον έκείνο σῶμα ειχεν εν βροπῇ όφθαλμοῦ καταβληθῆ. Άλλ' αὐτός ό αυτοκράτωρ πρὸ ήμερῶν ήδη ήσθάνθη προσεγγίζον τό τέλος του βίου του· διό και τά πάντα ειχε διατάξει εις τρόπον όπως βση δυνατόν όλιώτερον ό λαός ύποστῆ τάς συνεπειάς της τοιαύτης άποτόμου μεταβολῆς. Ό Λάσκαρις ήγάπα τόν λαόν του· αλλά και ό λαός μετ' άφοσιώσεως ειλικρινοῦς ήτο προσεκολλημένος εις τόν ήγεμόνα του.
Έν τῷ κοιτῶνι του επί κλίνης ταπεινῆς εκειτο ώχρὸς και άπρηδισμένος ό Θεόδωρος Λάσκαρις. Η όψις αὐτοῦ ειχεν ήδη λάθει την σφραγιδα έκείνην, ήν έπιθέτει ή ψυχρά του θανάτου χειρ. Ημικλειστοί ήσαν οι ώραιοι αὐτοῦ όφθαλμοί και εταν κατά στιγμάς ήνοιγόντο, τά βλέμματά του προσηλάντο επί της εικόνας της Παναγίας, ήτις εκρέματο επί του ανατολικῶ του κοιτῶνος τοίχου. Ό ζωηρός έκείνος και εύρωστος άνήρ, εν εν τῷ προηγουμένῃ ήμῶν κεφαλαίῳ είδομεν επί των επάλλεσιν του φρουρίου, εκειτο ήδη τό θῦμα προσεχούς θανάτου.
Έν τινι γωνία του κοιτῶνος έστανο περίλυποι αὐλικοί τινες, εν τῷ μέσω των όποίων ύψουτο ή ύψηλή και μεγαλοπρεπῆς του Μιχαήλ Παλαιολόγου μορφή, οστις ως συγγενῆς του αυτοκράτορος ειχεν έλευθέραν την εν τοίς βασιλικοίς δώμασιν είσοδον.

(Έπεται συνέχεια.)

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΠΙΘΕΚΟΜΕΝΗ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ WOLSELEY

Εν Αθήναις τῆ 30.12 Δεκεμβρίου 1882.

Ἐν ἀρχῇ τῆς ληξασῆς δεκαετημερίας ἐπι-
σχόλησε τὸν τύπον σύμπαντα ἢ ἐν Καίρῳ διε-
ξαγομένη δίκη τοῦ ἀνάρτου Ἀραβῆ-πασᾶ. Ἡ
δὲ ἀπόφασις ἐξεδήθη ὅμοια καὶ κατὰ τὰς τελευ-
ταίας ἡμέρας προσδοκᾶτο. Ὁ Ἀραβῆς δὲν
κατεδικάσθη οὔτε ὡς ἐμπρηστής οὔτε ὡς φονεὺς,
ἀλλὰ μόνον ὡς ἀνάρτης παρακούσας εἰς τὰς
διατάγας τοῦ ἡγεμόνου του καὶ προβάς εἰς ἔνο-
πλον κατὰ τῆς νομίμου ἐξουσίας ἀνίσταται. Ἡ
καταδίκη του ἦτο εἰς ἰσόδιον ἐξορίαν. Περὶ τοῦ
τύπου δὲ τῆς παραιτήτου διαμονῆς του οὐδὲν
μέχρι τοῦδε εἶναι γνωστὸν γενικῶς πιστεύεται
ὅτι οἱ Ἄγγλοι θὰ τὸν φιλοξενήσωσιν εἰς τινα
τῶν ἀποικίων των. Ἐνοεῖται δὲ ὅτι
ὁ Κεδίβης ἐπιθυμᾷ νὰ αἰσθάνεται ὅτι ὁ ἐπι-
κίνδυνος ἐπὶ τῆς του καὶ ἐγγύθης εὐρίσκειται
πολλὰ μίλια μακρὰν τῆς χώρας, ἐν ἣ εἶχε κα-
τορθώσει ν' ἀποκτήσῃ τοσαύτην ἐπιρροήν. Ἡ
καλυπαθῆς Αἴγυπτος δύναιται ἤδη ν' ἀναπνεύσῃ
καὶ ἀνεκτικότερον καὶ νὰ ἐπουλοῖται θαυμητῶν
τὰς πληγὰς, ἃς ἄφρων διοίκησις τῆ ἐπέφερον.
Δικαίως λέγει πού τῶν συγγραμμάτων του ὁ
πολύς Θιέρσο, ὅτι οὐδὲν ὑπερβιωτέον διὰ μίαν
χώραν κακῆς καὶ ἀπερισκεπτοῦ καὶ ἰδίως ἀνι-
κάνου διοικήσεως. Τοῦτο φέρει ἡμᾶς εἰς τὸ
συμπέρασμα ὅτι ἡ ἔμφρων καὶ συνετὴ πολιτικὴ
εἶναι ἡ ὀδὸς καὶ τὸ ἀληθὲς μεγαλεῖον ἐνὸς τό-
που, καὶ ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ὅτι
σήμερον ἀκριβῶς εἰς τῶν μεγαλειτέρων πολι-
τικῶν ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός μας τελεῖ τὴν πεντη-
κονταετηρίδα τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ βίου. Οἱ ἀνα-
γνωσταὶ ἡμῶν δεδαίως ἐνόησαν ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος
εἶναι ὁ σήμερον τὰς τύχας τῆς ἰσχυρᾶς Ἀγγλίας
διέπουν πρωθυπουργὸς Γλάδστον, οὗ τὴν εἰ-
κόνα ἐπὶ τῆ ἐπετηρίδι ταύτῃ δημοσιεύομεν ἐν
τῇ σημερινῇ τοῦ "Ἐσπεροῦ" τούτου μετὰ τῆς
αὐτογράφου ὑπογραφῆς του. Ὁ Γλάδστον εἶναι
καὶ εἰς τῶν ἐνθεροτέρων Φιλελλήνων καὶ ὡς
τοιοῦτος δικαίως ἐφαλέει τὰς συμπαιθείας καὶ
τὸν σεβασμὸν παντὸς Ἑλλήνου ὅπου τῆς εὐρί-
σκειται. Θαυμαστῆς τῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων
ἡμῶν προγόνου ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς οὐ
μόνον οὐδέποτε ἐπαύσατο ἐργαζόμενος εὐκρινῶς
ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἐσάγωγος ἐν τῇ
ζητήματι τῆς προσαρτήσεως τῶν νέων ἐπαρχιῶν
συνήργησεν ἐνθέρμως ὑπὲρ τῶν ἀπαρραγμένων
τοῦ Ἑλληνικοῦ δικαιωμάτων. Ἐπὶ τοιούτοις φί-
λοις καὶ συνηγόροις ἡ πατρίς ἡμῶν πάνω δικαίως
πρέπει νὰ σεμνύνεται, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Γλάδστο-
ν ἐστὶν ὡς ἐκ τούτου πάντοτε ἀγαπητὸν παντὶ
Ἑλλήνι. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ καὶ οἱ ἐν Ἀλε-
ξανδρείᾳ ὁμογενεῖς ἀπεφάσισαν ν' ἀποσταλέωσι τη-
λεγράφημα συγχαρητήριον πρὸς τὸν ἐπιφανῆ
ἄνδρα, καὶ ἐσύστησαν ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴν ἀπο-
τελουμένην ὑπὸ τῶν κυρίων Συναδινῶ, Ράλλη,
Ἀντωνιάδου, Τσαχαρόλα, Γουσίου, Ἀβέρωφ,
Σαλβάγου καὶ Ζερβουδάκη. — Ἐν τῇ Ἑλλη-
νικῇ βουλῇ ἐξακολουθοῦσι σχεδὸν τακτικῶς αἱ
συνοδριάσεις, πρόκειται δὲ ν' ἀρχίσωσι καὶ συν-
τόμως αἱ συζητήσεις ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ
τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἐσάγωγος ὑποβληθέντων
νέων φορολογικῶν νομοσχεδίων, κατὰ τῶν ὁποίων
ἐξηγήρηθ' ὁσώσκιος ὁ τύπος καὶ ἡ κοινὴ γνώμη.
— Τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν
τῇ ἐν Ἀθήναις ὄργανογραφίᾳ τῶν κορασιῶν ἡ
ἐπέτειος τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἰδρύματος τούτου
ἐορτῆ. Μετὰ τὴν ἱερουργίαν ἀνεγνώσθη ἡ λογοδοσία

τῆς διοικήσεως Ἐπιτροπῆς καὶ ἐγένετο παμφήρησι
καὶ ἐν συγκλήσει δεκτὴ πρότασις ὅπως ἀναλάβῃ
πάλιν τὸ ὄργανογραφίαν τὸ ὄνομα Ἀμα-
λίσιον, ὅπου ἔφερε κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1855
ἔβρυσιν αὐτοῦ. Ἡ αὐτὴ διοικουσα Ἐπιτροπὴ
ἐτελέσθη πάλιν διὰ τὴν προσηχθ' τριετίαν.
Σύγκειται δὲ ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ὑπὸ τῶν
ἀξιότιμων Κυρίων Σ. Ν. Κωστή, προέδρου
(πρὸ 22 ἐτῶν διατελοῦσης μέλους τῆς Ἐπι-
τροπῆς), Τερψ. Μελά, Ἑλίας Ζαῖμα καὶ Φ.
Πρατεντέρη Τσιπλίδου ὡς μελῶν, καὶ τοῦ κυρίου
Γεωργίου Κ. Τσιπλίδου ὡς Ἐφόρου. Πᾶς ἔπαινος
διὰ τὴν συνετήν καὶ ὄντως μητρικὴν διοίκησιν
τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου καταστήματος καθίσταται
περιττός. Ἡ ἀνθρὰ αὐτοῦ καταστάσις μαρτυρεῖ ἄρ-
κούντως περὶ τούτου. — Ἐν Πετροῦπολιν ἐτελέσθη
τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἡ ἐορτὴ τοῦ τέτρα-
τος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καθ' ἣν ὁ αὐτοκράτωρ
παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς αὐτο-
κρατορικῆς οἰκογενείας προέβη εἰς ἔδειαν τῶν
ἱπποτῶν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὧν ὁ ἀριθμὸς
ἐφέτος ἀνέρχεται εἰς 1600. Ἡ πρώτη πρόστασις
τοῦ αὐτοκράτορος ἦτο ὑπὲρ τοῦ ἀρχαιτέρου
τῶν ἱπποτῶν, τοῦ γεραιοῦ αὐτοκράτορος τῆς
Γερμανίας.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς ἀεροναυτικῆς.
Ἄνὰ πᾶσαν σιγμὴν ἐορτάζονται σήμερον ἐπιτη-
ρίδες καὶ ἐνδιαφέρουσαι καὶ μὴ. Ἐπιτηρίς τις,
ἧτις κατ' αὐτὰς ἐορτάσθη διὰ συμποσίου ἐν
Παρισίῳ, θὰ κινήσῃ δεδαίως τὸ ἐνδιαφέρον
εὐρυτέρου κύκλου. Εἶναι αὕτη ἡ ἑκατονταετηρίς
τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἀεροστάτου. Τῆ 18 Νοεμβρίου
1782 οἱ ἀδελφοὶ Μογγολφιέρου ἀπέβυσαν παρὰ
τοὺς Παρισίους τὸ πρῶτον αὐτῶν ἀερόστατον.
Ἐν τῇ θέσει, ἐν ἣ ἐγένετο ἡ πρώτη αὕτη ἀπό-
πειρα, σώζεται μνημεῖον κατάλληλον. Περὶ τῆς
ἀνακαλύψεως τῆς ἀεροστατικῆς ἀρχῆς τὰ γαλλικὰ
φύλλα διηγούνται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον. Εἰς τῶν
ἀδελφῶν Μογγολφιέρου, χαρτοπώλης ἐν Ἀμοναί,
εἶχε σύζυγον πάσσοσαν. Ἡ περιουσιμὴν τὴν
ἀσθενῆ ὑπερέτρινα, θέλουσα ἡμέραν τινὰ νὰ δώσῃ
καθαρὰ ἐνόμματα εἰς τὴν κυρίαν τῆς, διενόηθη
νὰ τὰ θερμὰν προηγουμένως ὑπεράνω πυρᾶς
ἐξ ἀχρῶν. Ὁ Μογγολφιέρου, ὅστις παρίστατο
εἰς τὴν θερμάνην, παρατήρησεν ὅτι τὸ ὑποκάμιον
θερμαινόμενον ἐξωχουτο καὶ μεταφεροῖτο. Τὸ
φαινόμενον τοῦτο ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἰδέαν τῆς
κατασκευῆς τοῦ πρώτου ἀεροστάτου καὶ τῆς θε-
μελιώσεως ἐπιστήμης, ἧτις ἔχει μὲν πολλὰ ἔτι
νὰ λύσῃ προβλήματα, οὐχ ἦτονος ὅμως εὐρίσκειται
ἤδη εἰς τὸ πρῶτον στάδιον τῆς ἐπιτυχῆς αὐτῶν
λύσεως.

Τὰ θέατρα ἐν Εὐρώπῃ. Στατιστικαὶ
πληροφορίαι. Ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχει σήμερον
1457 θέατρα, τὰ ὅποια διαιροῦνται κατὰ τόπους
οὕτως ἐν Ἰταλίᾳ 348, ἐν Γαλίᾳ 337, ἐν Γερ-
μανίᾳ 194, ἐν Ἀγγλίᾳ 150, ἐν Ἰσπανίᾳ 140,
ἐν Αὐστρίᾳ 132, ἐν Ρωσίᾳ 44, ἐν Βελγίῳ 34,
ἐν Ὀλλανδίᾳ 22, ἐν Ἑλβετίᾳ 20, ἐν Πορτο-
γαλίᾳ 16, ἐν Σουηδίᾳ 10, ἐν Δανιμαρκίᾳ 10,
ἐν Νορδηγίᾳ 8, ἐν Ἑλλάδι 4, ἐν Τουρκίᾳ 4,
ἐν Ρουμανίᾳ 3, καὶ ἐν Σερβίᾳ 1.

Πρόδοσις τῆς φωτογραφίας. Ἡ φωτο-
γραφικὴ τέχνη ποιεῖ καθ' ἑκάστην πρόδοσιν,
πρὸ πάντων καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς στιγμιαίας
ἀποτυπώσεις. Μετὰ τὴν ἐφευρέσιν τοῦ φωτο-
γραφικοῦ πολυκρότου, περὶ ὃ ἐπισημασθή-
μεναι ἐν τινι τῶν προλαβόντων τῶν "Ἐσπεροῦ"
τεύχων, Ἀμερικανὸς τις μηχανικὸς ἐφευρέ-
σας τὸν τρόπον νὰ φωτογραφίσῃ τὴν διὰ
δυναμίτιδος προκαλουμένην ἐκρήξιν πλοίου· τὸ
παραδοξότερον εἶναι ὅτι κατόρθωσε νὰ λάβῃ
πάντε διαφόρους εἰκόνας ἐν καιρῷ τῆς ἐκρήξεως.
Ἐν τῇ πρώτῃ εἰκόνι, γενομένη ἐν δευτερόλεπτον
μετὰ τὴν ἐκρήξιν, βλέπομεν τὸ διαρραγὲν πλοῖον,
ἐξ οὗ ὑψοῦται στήλη ὕδατος εἰς ὕψος 70 ποδῶν·
ἐν τῇ δευτέρῃ εἰκόνι, ἐν δευτερόλεπτον μετὰ
ταῦτα, βλέπομεν τὴν στήλην αὐτὴν εἰς ὕψος
160 ποδῶν, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ εἰς ὕψος 180 ποδῶν
καὶ τεμάχια τοῦ πλοίου καταπίπτοντα παντα-
χόθεν· ἐν τῇ τετάρτῃ εἰκόνι, μετὰ τρία δευτε-
ρόλεπτα, βλέπομεν τὸ ὄψος καταπίπτοντων πλοῖον,
καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ, μετὰ ἐν δευτερόλεπτον, οὐδὲν
πλέον βλέπομεν ἢ τὴν τεταραμμένην τῆς θα-
λάσσης ἐπιφάνειαν.

Νέα ἐφευρέσις. Ὁ γάλλος μηχανικὸς
Περρὸ ἐφευρέσας μηχανὴν θαυμασίαν, δι' ἣς ἐν
χιλιεστῶν τῶν μέτρων διαίρειται εἰς 1500 μέρη.
Ἡ μηχανὴ αὕτη εἶναι πρὸ πάντων χρησιμωτάτη
εἰς τοὺς φυσιοδίφας καὶ τοὺς ἱατροὺς διὰ τὰς
μικροσκοπικὰς αὐτῶν μελέτας.

Ἡ στέφισ τοῦ βασιλέως Καλακάθα.
Τῆ 12 Φεβρουαρίου 1883 θέλει τελεσθῆ ἡ ἐπι-
σημος στέφισ τοῦ βασιλέως τῶν Σανδονιχίων νήσων,
Καλακάθα τοῦ Α'. Πρὸς τοῦτο ἐξεδήθη κατ' αὐτὰς
παρὰ τοῦ μεγάλου ἀλλόρχου τοῦ ἡγεμόνος τὸ
ἐξῆς προσκλητήριον γράμμα. "Θὰ λάβετε τὴν
τιμὴν νὰ παρευρήθητε εἰς τὴν στέφιν τῶν ΑΑ.
"Μ. Μ. τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης, τε-
λεσθησομένην τὴν 12 Φεβρουαρίου 1883, ἡμέρα
"Δευτέρᾳ τῆ 11 πρωϊνῆ ὥρα. Ὁ μέγας ἀλλόρ-
"χος, ἰστάμενος παρὰ τὴν μεγάλην πόλιν τῶν
"ἀνακτόρων τῆς Ἰολάντης, θέλει ὄρσει Ὑμῶν
"τὴν θέσιν." Τὰ προσκλητήρια ταῦτα, τὰ ὅποια
ἀπεστάλησαν πρὸς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς καὶ ἀμερι-
κανικὰς οἰκογενείας, εἶσιν ἐκτετυπωμένα ἐπὶ
ὄρωιον λευκοῦ χάρτου, ἔχοντες κομψὸν χρυσοῦν
περιθώριον. Ἄνωθεν τοῦ κειμένου ὑπάρχει τὸ
βασιλικὸν στέμμα, τὸ ὅποιον φέρει τὴν κάπως
παρόμοιον ἐπιγραφὴν. "Ἐγὼ εἰμὶ ὁ μέγας
Κύριος, ὁ Ἰβρανός."

Περίεργος δίκη. Ἐνώπιον τοῦ πρωτο-
δικείου τῶν Παρισίων ὑπάρχει ἐκκερμῆς δίκη,
μέγα παρέχουσα ἱστορικὸν ἐνδιαφέρον. Οἱ ἀπό-
γονοι Μανερῶ τινος, ὅστις ὑπῆρξεν εἰς τῶν
νομοθετῶν κατὰ τὴν μεγάλην γαλλικὴν ἐπανό-
στασιν, ἐνήγγισαν τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς τῶν
Ὀρλεανιδῶν οἰκογενείας, ζητοῦντες τὴν ἀπότιν
600 χιλιάδων φράγκων μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν,
τὰ ὅποια ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, ὁ
ἐν ἔτει 1794 κατατομηθεὶς πολίτης Egalité,
εἶχεν ἐγγυηθῆ διὰ ἑνα φίλον του. Οἱ Ὀρλεανίδαι
διωχυρίζονται ὅτι τὸ χρέος τοῦτο ἀνέλαβεν ἡ
γαλλικὴ κυβέρνησις μετὰ τὴν δήμευσιν τῶν κτη-
μάτων αὐτῶν. Γενικὴ ὑπάρχει ἰδέα ἐν Παρι-
σίοις ὅτι ἡ ἀγωγὴ θέλει ἀποριεφθῆ.

Τὸ ἐν Μόσχᾳ θρησκομεῖον. Ἐν τῶν
μεγαλειτέρων καὶ πλουσιωτέρων θρησκομεῖων
τοῦ κόσμου εἶναι ἀναντιρρήτως τὸ τῆς Μόσχας,

ἐν ᾧ κατ' ἔτος εἰσάγονται 8000 ἐκθέματα. Τὰ
θρόνη, ἅμα τῇ εἰσαγωγῇ αὐτῶν, καταγράφονται,
ἀριθμοῦνται, πλύνονται, ζυγίζονται, βαπτίζονται
καὶ ἐμβολιάζονται, εἰτα δὲ παραδίδονται, εἰς
μίαν τῶν 800 ἐν τῇ καταστήματι τρωφῶν. Τὸ
σπουδαιότερον δὲ εἶναι ὅτι τὰ ἐκθέματα ἀπολαύ-
ουσι μεγάλης περιποιήσεως καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν
δὲν ζητοῦνται, ἀνατρέφονται καὶ ἐκπαιδεύονται
δαπάνῃ αὐτοῦ τοῦ καταστήματος. Περιηγητῆς
τις, περιγράφων αὐτὸ, διηγείται ὅτι ἐν Σιδηρῇ
εὐρᾷ δύο δοκιμωτάτους ἱατροὺς, οἵτινες εἶχον
ἀνατραφῆ ὡς ἐκθέματα καὶ ἔλαβον τὰ ὄνομα
τῶν διδασκόντων Βερμούθ καὶ Σαρταπαρίλια. Περὶ
τῶν πλουσιῶν πύρων τοῦ προτύπου τούτου ἰδρύ-
ματος μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν 800 ἐν αὐτῇ
διατρεφόμενον καὶ διατρεφόμενον τρωφῶν.

Ὁ μουσουργὸς Γλωττω. Ἐκ Δαρμ-
στάτης ἠγγέθη ἡ θλίβερά εἰδήσις ὅτι ὁ δια-
πρεπῆς τῆς "Μάρθας" καὶ τοῦ "Στραδέλλα"
μουσουργὸς Γλωττω, ὅστις εὐρίσκειται ἤδη εἰς
ἡλικίαν προδεηκυῖαν, ἀπέβυσεν ἐντελῶς τὸ φῶς
τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Παῦλος Φεβᾶλ. Καὶ ἔτερον τοιοῦτου
εἶδους δυστύχημα ἀγγέλλεται ἐκ Παρισίων. Ὁ
δικακριμένος μυθιστοριογράφος καὶ δραματικὸς
ποιητῆς, Παῦλος Φεβᾶλ, κατὰκειται ἄδη παρά-
λοιτος, γέρον καὶ πένετατος. Τίς δὲν ἀνέγνωσεν
ἐν τοῦλάχιστον τῶν ἀπειρῶν αὐτοῦ μυθιστορη-
μάτων; Τίς δὲν καταγοιτηθῆ ὑπὸ τῶν σελίδων
ἐκείνων, ἐν αἷς τοσοῦτον ὑπάρχει αἰσθημα καὶ
λαπτότης; Ἀλλὰ καὶ ὁ Φεβᾶλ ὑπέστη τὴν
τύχην πολλῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων, οἵ-
τινες ἀσάει τῆς χρηματικῆς διαχειρίσεως πε-
ριήλθον εἰς τὸ γῆρας τῶν εἰς τὴν μεγαλειέταν
ἐνδειαν. Διὰ τῆς σιδηρᾶς φιλοπονίας του ὁ
Φεβᾶλ εἶχε καταρθώσει νὰ οἰκονομήσῃ ἐν δια-
στήματι τριῶντα ἐτῶν περιουσίαν ἀνερχομένην
εἰς 400 χιλ. φράγκων. Συμβολῆ ἤφιλον τινοῦς
ἐνέδουσε τὰ χρήματα ταῦτα εἰς τουρκικὰ χρεώ-
γραφα. Ἡ τύχη τῶν χρεωγράφων τούτων εἶναι
γνωστῆ. Ὁ Φεβᾶλ μετὰ παρέλυσιν ὀλίγου
καιροῦ ἐπέσθη ὅτι ἐκ τῶν 400 χιλ. φράγκων
δὲν τῇ ἀπέμεινε σχεδὸν οὐδὲν. Ἐποδῆθη τότε
μετὰ πλείονος ζήσεως εἰς τὴν ἐργασίαν, τοσοῦτο
μᾶλλον καθ' ὅσον εἶχε σύζυγον, ἦν θερμῶς ἠγάπα
καὶ ἧς ἤθελε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον, καὶ
ὀκτώ τέκνα. Ἡράτω λοιπὸν πάλιν ἀποσταμείων
καὶ πράγματι κατόρθωσε νὰ θέσῃ κατὰ μέρος
100 χιλ. φράγκων. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ τύχη
τῇ ἐπ' αὐτὴν δυσμενῆς. Ἐμπιστευθεὶς τὴν νέαν
περιουσίαν του εἰς φίλον του τραπεζίτην, ἔμα-
θεν ἡμέραν τινὰ ὅτι ὁ τραπεζίτης ἐγένετο
ἄφαντος παραλαβὸν καὶ τὸ ταμεῖόν του. Τὸ
δεύτερον τοῦτο κτύπημα κατέβαλε πλεόν τῶν
ἑβδομηκοντοῦτῃ ἄνδρα. Ἐπῆλθεν ἡμιπληγία,
ἧτις κατέληξεν εἰς μαλάκυσιν τοῦ ἐγκεφάλου,
καὶ σήμερον ὁ ἄλλοτε ζωηρὸς καὶ κομψὸς συγ-
γραφεὺς κείται ἐπὶ κλίνῃς ὀδύνης, σικὰ μόνον
καὶ περιττός. Ἡ τύχη αὕτη συγκεῖται πάντας
τοὺς ἐπιστημονικοῦς τῶν Παρισίων κύκλους, καὶ
ἦδη ἐσχηματίσθη εἶδος ἐπιτροπῆς, ἧτις μέλλει
νὰ σκεφθῆ περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου νὰ
ἔλθῃ εἰς ἀντίληψιν τοῦ δυστυχῆ ἀνδρῶς.

Τελετὴ ἐν Μονάχῳ. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν,
εἰς ἀνάμνησιν τῆς πρὸ 50 ἐτῶν εἰς Ἑλλάδα
καταβάσεως τοῦ πρώην βασιλέως Ὁθωνος, ἡ
βαυαρικὴ Κυβέρνησις ἐτέλεσε μεγαλοπρεπῆ ἐορ-
τὴν ἐν τῇ ἐν Μονάχῳ βασιλικῇ ἐκκλησίᾳ Thea-
tiner-Kirche, ἐν τῇ κρῦπτῃ τῆς ὁσίας καὶ τὰ

σώματα τῶν πρώτων τῆς Ἑλλάδος βασιλέων
ἀναπαύονται. Ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ, τῇ μερίᾳ
αἰσθημάτων τῇ Ἑλλήνι προκαλοῦσα, μετὰ τῶν
ἀρχῶν παρόντῃ καὶ ὁ ἐν Μονάχῳ Ἀρχιμαν-
δρίτης μετὰ τῶν ἐκείσε Ἑλλήνων, οἵτινες εἰς
ἐνδεικτὴν σεβασμῶ καὶ ἐγρωμοσύνης κατέβητο
πολυτελεῖ στέφανον. Ἡ πράξις αὕτη τῶν ἐν
Μονάχῳ Ἑλλήνων σπουδαστῶν εἶναι ἀξίεπαινος,
διότι κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ἐγένετο διαρρη-
νευταὶ τῶν αἰσθημάτων μεγάλου μέρους τοῦ
Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅπου μένεται τῶν εὐεργητη-
μάτων τῶν πρώην βασιλέων. Ὅτι ὁ Ὁθων ἠγάπα
τὴν Ἑλλάδα, περὶ τούτου οὐδεὶς ἀντιλέγει, ὅτι
δὲ καὶ ὁ λαὸς ἠγάπα τὸν Ὁθωνα, καὶ τοῦτο
εἶναι ἀναντιρρήτων. Ὁ Ὁθων ἠγαθήθη ὑπὸ τοῦ
λαοῦ, διότι μετὰ τὴν Κόδρον ἡ Ἑλλὰς οὐδένα
ἔσχε βασιλέα ὅτε δ' ἐν Ναυκλίῳ τὸ πρῶτον
ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τῆ 25 Ἰανουαρίου 1833 μετὰ
μακρῶν αἰῶνων δουλείαν καὶ ταλαιπωρίαν τὸν
νεορὸν βασιλέα εἶδεν εἰς τοὺς Μύλους τοῦ Ναυ-
πλίου ἀποθεβαζόμενον, πλήρης ἐλπίδων, χαρᾶς
καὶ θαυρῶν πρὸς αὐτὸν ἀνεπίγνωτο ἠρόνατο ν'
ἀναρρωθήσῃ. "Ἐρχομεν καὶ ἡμεῖς βασιλέα!"

Ὅπως ὁ Ὁθων ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος τῆς ἀνα-
γεννηθείσης Ἑλλάδος βασιλεύς, οὕτω σήμερον
ἔχει τὸ ἔθνος τὸν πρῶτον ὀρθόδοξον Διάδοχον,
τὸν Κωνσταντῖνον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀείμνητος
Ὁθων ἐνθέρμως ἠγάπησε τὴν Ἑλλάδα, ἐσμέν
ἐδδαίως ὅτι "εἰ τις ἐν Ἀθῆναις αἰσθῆσις τις ἐστίν",
ὡς ὁ Σωκράτης τοῖς δικασταῖς ἀπολογοῦμενος
ἔλεγεν, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ χαίρει θλίπουσα ὅτι τὸ
ἐλέμημα σύμπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ περὶ Αὐ-
τὸν ὡς περὶ κέντρον στρέφονται, καὶ δεδαίως
θέλει εὐχαστῆ, ὅπως αἱ ἐλπίδες πάντων τὴν
ἀληθῆ πραγματώσων ἐν τῇ προσώπῳ αὐτοῦ εὐ-
ρωσιν.

Κ. Ν. Δ. . . . εἰς Ταῦραιο. Τὸ ποίημα ἔληφθη
καὶ θέλει δημοσιεύθῃ. Τὰ ζητηθέντα φυλλάδια ἀπο-
στάλησαν ἤδη κατὰ τὴν ὁδοῖσαν διευθύναν, καὶ Σὰς
ἐπισημασμένον δι' ἀφῆτα. — κ. Π. Α. . . . εἰς Γαῖσκ.
Τὸ περιχάρισμα ἀποσταλθήσεται ὑμῖν προσεχῶς, ὅτε
θὰ γείνη καὶ ἄλλων περιχάρισμα ἀποστολῆ εἰς
Ρουσίαν. Ἡ ἀξία αὐτοῦ ἔληφθη ἤδη. Ἐχάρημεν ὅτι
τὸ βιβλίον περιήλθεν ὑμῖν ἀσφαλῶς. — κ. Σ. Α. . . .
εἰς Ρουσίαν. Ἐπιστολὴ ἔληφθη. Ἐχάρημεν διὰ
τὰς προσπαθείας σας. Τὸ ἄρθρον ἐπιρομυθῆμεν δι'
ἄλλης ὁδοῦ καὶ ἐπιβίωμεν συντόμως νὰ τὸ δημοσιεύ-
σωμεν. Τὸ περιχάρισμα τοῦ Ἐσπεροῦ διὰ τὸν κ. Δ.
ἀποσταλθήσεται προσεχῶς. — κ. Π. Μ. . . . εἰς Καβά-
λαρι. Τὰ ποίηματα τοῦ LONGFELLOW ἐν τῇ ἐκδόσει
TAUCERNITZ περιλαμβάνονται εἰς ὁ τόμος, ὅτε διὰ τοῦ
α'. μόνον τόμος δὲν συμπληροῦται τὸ σῶμα. Ἐπομένως
δὲν ἀποστάλη Ὑμῖν ὁ α'. τόμος. Ἐχάρημεν ὅμως
διὰ τὰς ἐμπνεῖσι ὑμῶν κρίσεις καὶ διὰ τὴν καλὴν γνώ-
μην σας. — κ. Ν. Κ. . . . εἰς Καλαμάριον. Τὰ α'. ἔτος
τοῦ Ἐσπεροῦ ἐξηγγέληθ' ἡμῖν πρὸ καιροῦ. Διὰ τὴν ἀνατό-
πισιν αὐτοῦ ὑπάρχουσιν αἰτίσεις τινεῖς, ἀλλὰ δὲν ἐγέ-
νετο εἰσὶ ὀριστικὴ ἀπόφασις. — κ. Θ. Α. . . . εἰς Νι-
κολαίτη. Ἐχάρημεν διὰ τὴν ἀποστολήν. Βιβλία
ἀποσταλθήσονται. Ἐπὶ πρὸς τὰ αἰτήματα καὶ προβλή-
ματα νομίζομεν ὅτι ἀρμόζει τὸ ἀρχαῖον ῥητόν. "μηδὲν
ἄγαν". — κ. Χρ. Τ. . . . εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τὰ
φυλλάδια εἶναι εἰς τὴν διὰ τῶν σας. Πότε ἀρτίωμεν
νὰ σὰς τὰ ἀποσταλέωμεν; — κ. Α. Τ. . . . εἰς Μόραθον.
Ἀπομένοντες Ὑμῖν καὶ πᾶσι τοῖς φιλοπόνοις συνδρο-
μηταῖς τοῦ Ἐσπεροῦ τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν διὰ τὴν
συνπαθῆ ὑμῶν κρίσιν, ἰδιαίτερον δὲ τὰ συγχαρητήρια
ἡμῶν διὰ τὴν ἐπρεπῆ καὶ ἀντιλήψιν τοῦ τόμου. Τοῦτο
προινεῖται ἵσως εἰδόντες τὰς τυχρὰς μεταλητείας.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ.

Πρόβλημα κ'.

Ἄκροστιχια ὑπὸ Κ': Δ. Θ. Α. . . . ἐν Νικολαίτη.

1.	2.
* γμ *	* ριο *
* ιμ *	* αθρ *
* θε *	* αγο *
* σο *	* σθμ *
	* ωρο *

Αἱ ἀκροστιχίδες καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει
ἀποτελοῦσι λέξεις.

Πρόβλημα κ'.

μα	νέ
----	----

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΩΝ ΣΤΙΧΩΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

EN BIENNHI. EN BIENNHI.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ!
ΙΔΕΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟΡΗΣΑΤΕ!

Οἱ πράκτορες τῆς πτωχεύσεως τοῦ μεγάλου "Ἀγγλο-Βρεταννικοῦ ἐργοστασίου" πωλοῦσιν ἕως τὰς πραγματείας των μὲ μεγάλην ἔκπτωσιν. Ἐμβάζων τις τὸ ποσὸν 20 φράγκων ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἔπου τοῦτο γίνεται) λαμβάνει πολυτελῆ συσκευὴν τραπέζης ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀγγλο-βρεταννικοῦ μετάλλου, κοστίζουσαν ἄλλοτε 80 φράγκα. Πᾶς παραγγελιοδότης λαμβάνει καὶ ἔγγραφο ἐγγύησιν περὶ διατηρήσεως τῆς λευκότητος τῶν σκευῶν ἐπὶ δέκα ἔτη.

- 6 μαχαίρια τραπέζης μὲ ὠραίας λεπίδας,
- 6 περούνια μονοκόμματα,
- 6 κοχλιάρια τῆς σούπας ἐκ τοῦ ἀγγλο-βρετ. μετάλλου,
- 6 κοχλιάρια τοῦ καφέ ἐπίσης,
- 1 μέγα κοχλιάριον τῆς σούπας
- 1 βαρὺ κοχλιάριον διὰ τὸ γάλα,
- 6 ἀκουμπιστήρια τῶν μαχαίρων ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου,
- 6 ἀγγλικά φιλτζάνια,
- 1 πιπεροθήκην ἢ ζαχαροθήκην,

- 6 κομψῶς εἰργασμένα φιλτζάνια,
- 6 ψοθήκας,
- 6 κομψὰ κοχλιάρια διὰ τὰ ψά.
- 3 ζαχαροθήκας μικράς,
- 1 τρουπητὸν τοῦ τσεου,
- 2 πολυτελῆ κανθιλέρια διὰ τὴν αἴθουσαν,
- 1 δίσκος 30 ἐκτ. μεγέθους,

64 τεμάχια ἐν ὅλῳ.

Εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ παροῦσα γνωστοποίησις μου δὲν βασίζεται ἐπὶ ἀγυρτίας ὑποχρεοῦμαι δημοσίῃ, εἰς ἡ συσκευὴ αὕτη δὲν ἀρέσῃ τῷ ἀγοραστῇ, νὰ παραλάβω αὐτὴν πάλιν. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν ν' ἀγοράσῃ πράγματα χρήσιμα καὶ καλὰ ἀντὶ τῶν χρημάτων του, ἅς ἀποταθῇ, ὅσο ὑπάρχουσιν ἀκόμη τοιαῦτα συσκευαί, μετὰ πάσης πεποιθήσεως καὶ κατ' εὐθεϊαν πρὸς τὸν

J. H. Rabinowicz εἰς Βιέννην,

Κεντρικὴν ἀποθήκην τοῦ Ἀγγλο-βρεταννικοῦ ἐργοστασίου

WIEN II. SCHIFFAMTSGASSE 20 a.

Παρ' ἐμοὶ εἴρηται, ἐντὶ 30 centimes τὸ κοῦτιον, καὶ κίνισ ἀξιόλογος πρὸς καθαρισμὸν τῶν σκευῶν τούτων.

Ἐποκαταστήματα ἐν Λονδίῳ καὶ Παρισίοις. 109

"ΟΜΙΛΕΙΤΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ;"

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

περιέχων

σύντομον γραμματικὴν, διαλόγους

καὶ

ἀναγνώσματα,

ΧΡΗΣΙΜΟΣ ΔΙΑ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΣ

καὶ

ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΣ.

Συγγραφεὺς Κάρολος Βήδ, ἐκδότης
C. A. Koch ἐν Λειψία.

1882. — Τιμὴ μάρκα 2 1/2.

C. A. Koch's Verlag in LEIPZIG.

Φ. ΤΕΡΚΣ

ΠΡΩΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΣΩΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Μετάφρασις Θεοδώρου Χ. Φλωρᾶ
Σιατιστίως.

Μετὰ ὀκτὼ διχρῶμων πινάκων.

Ἐν Λειψία 1882.

Τιμὴ μάρκα 2.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς εἰς διβλίον τὸ "Ἄσμα τοῦ Χιαδάθα" τοῦ διασημοῦ Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ LONGFELLOW ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει. Τὸ διβλίον τοῦτο (ἐκ 15 1/2 τυπογραφικῶν φύλλων) κεκοσμημένον διὰ τῆς εἰκόνος τοῦ ποιητοῦ καὶ ἄλλων εἰκόνων καὶ κομψῶς δεδεμένον μὲ τὰ φύλλα ἐπίχρυσα, πωλεῖται ἀντὶ φράγκων 6.50. — Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὸ παρακαλοῦνται ν' ἀποταθῶσιν εἴτε κατ' εὐθεϊαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἑσπερου (LEIPZIG. ELSTER-STRASSE 19) εἴτε πρὸς τὰ κατὰ τόπους διβλιοπωλεῖα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ζητοῦνται οἱ ἀριθμοὶ τοῦ "ΕΣΠΕΡΟΥ" 5. 6. 17 καὶ 18, προσφέρονται δὲ δι' ἕκαστον αὐτῶν καλῶς διατηρούμενον ἀντίτυπον φράγκα 2. Οἱ ἔχοντες τοὺς ἀριθμοὺς τούτους διαθεσίμους καὶ θέλοντες νὰ τοὺς πωλήσωσι παρακαλοῦνται νὰ τοὺς πέμψωσιν (ἐλευθέρους ταχυδρομικοῦ τέλους) εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἑσπερου (LEIPZIG. ELSTER-STRASSE 19) ἢ νὰ παραδώσωσιν αὐτοὺς εἰς τὰς κατὰ τόπους ἐπιστασίας, αἵτινες συνεννοοῦνται κατ' εὐθεϊαν μὲ τὴν Διεύθυνσιν.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ
τῇ 1|13 καὶ 15|27 ἑκάστου μηνός.

Τιμὴ ἑτησίᾳ προπληρωτέα φράγκα 40 (= μάρκα 32 = ρόβλια 16).
Τιμὴ καταχωρίσεως δι' ἕκαστον στίχον φοῖνικ. 50.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ καὶ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ· κ. Δημ. Καρασπύρος. ΚΕΡΚΥΡΑ· κ. Ι. Ναχαμούλης. ΖΑΚΥΝΘΟΣ· κ. Ν. Παπαδόπουλος. ΒΩΛΟΣ· κ. Νικ. Γεωργιάδης, ἰατρός.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ ΑἴΓΥΠΤΟΣ· κ. Πέτρος Σαραντῆς, διβλιοπωλετὸν "Ὁ Φοῖνιξ" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπάδης, διβλιοπώλης. ΣΜΥΡΝΗ· κ. Δελίπρης καὶ Στ. καὶ κ. Φρ. Σαρίκας. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Σ. Γράσσης, διβλιοπώλης. ΚΑΒΑΛΑ· κ. Α. Γ. Κούζης καὶ Στ. ΜΥΤΙΛΗΝΗ· κ. Ξενοφῶν Γκορτζιώτης. ΠΕΡΟΣΟΑΤΜΑ· Αἰδσα. Ἀνανίας Ἀλεξανδρίδης. ΣΑΜΟΣ· κ. Σταματιᾶδης, ἔφορος τῆς Σαματικῆς Βιβλιοθήκης. ΒΗΡΥΤΤΟΣ· κ. Χρ. Χριστοφόρου. ΑΜΙΣΟΣ· Κ. Λαναρῆς, ἰατρός.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ καὶ ΛΕΜΗΣΣΟΣ Κύπρου· κ. Π. Δ. Παπαδάκης. ΛΑΡΝΑΞ· κ. Ἰωάννης Περίδης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστόδημος Α. Βοσκάφ. ΓΑΛΑΖΙΟΝ· κ. Α. Ι. Σαρεγιάννης. ΙΒΡΑΙΑ· κ. Ἰωάννης Α. Βοσκάφ. ΓΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΛΟΝ· κ. Διον. Ι. Μηλιαρέσης. ΚΟΡΑΒΙΑ· κ. Νικόλαος Καραβίας. ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ· κ. Νικ. Κουκλέλης. ΠΟΥΡΓΕΒΟΝ· κ. Εὐθύμ. Πεταλάς. ΤΟΥΡΝΟ-ΣΕΒΕΡΙΝΟΝ· κ. Ι. Α. Σακελλαρίδης.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνος, ἰατρός. ΜΟΣΧΑ· κ. Γρηγ. Ι. Ροσσόλυμος. ΟΔΗΣΣΟΣ· κ. Σπυρ. Τυπάλδος Φορέστης. ΤΑΙΓΑΝΙΟΝ· κ. Δημ. Δ. Ἀλεξόπουλος. ΡΟΣΤΟΒΙΟΝ· κ. Στέφ. Λοβέρδος. ΡΕΪΣΚ· κ. Π. Α. Ἀξιώτης. ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ· κ. Θεόδωρος Λυκαρδόπουλος. ΒΕΡΔΙΑΝΣΚΑ· κ. Νικ. Γ. Τσιτζέλης. ΙΣΜΑΗΛΙΟΝ· κ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι. ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ· κ. Α. Καρβούνης. ΠΟΤΙΟΝ· κ. Περικλῆς Ν. Κομηλιάδης.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Ἰωάν. Α. Περβάνογλους, ΛΙΒΕΡΠΟΛ· κ. Γ. Θ. Σκρινῆς.

ΡΟΥΣΣΕΟΥΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταῦρος Χριστοδουλίδης.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Γεώργιος Γεωργιάδης. ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ· κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης.

ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότσης, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα εἰσέτι δὲν ἐστύτηθησαν ὀριστικῶς ἐπιστασίαι, οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ γείνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἑτησίᾳ συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἴτε κατ' εὐθεϊαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (ELSTER-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, εἴτε εἰς τὰ οἰκεία ταχυδρομικὰ γραφεῖα, τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἑσπερου συνεννοηθείσης περὶ τούτου μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελεῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

Συντάκτης· Ἄρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλετὸν· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίῳ καὶ Λειψία. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψία.